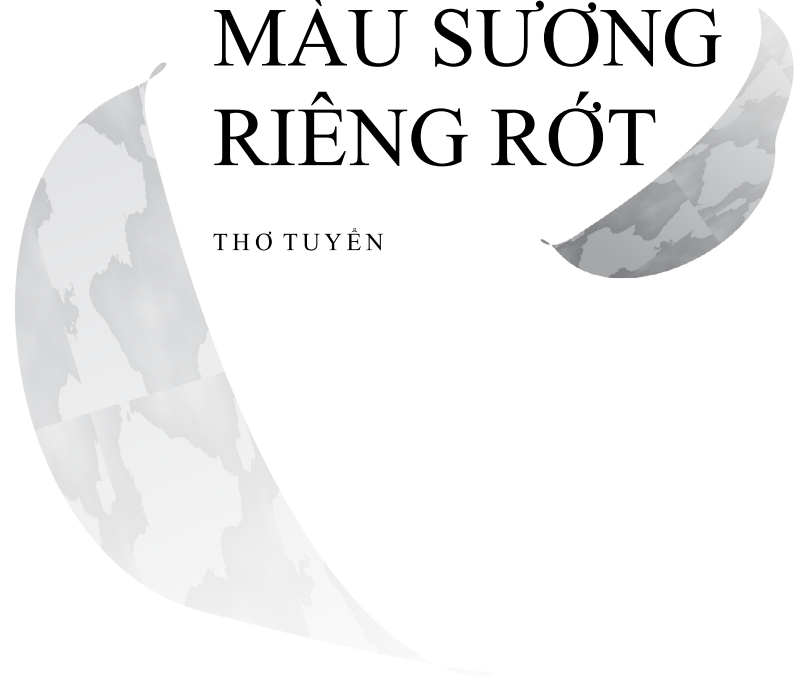

MÀU SƯƠNG
RIÊNG RỚT

NGUYỄN HÀN CHUNG

MÀU SƯƠNG
RIÊNG RỚT

THƠ TUYỂN

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN - 2023

Con chữ

Có con chết đã đem chôn
Đêm đêm hú hí hiện hồn vào ra
Có con sống sít bên ta
Đêm đêm lằm lụi bóng ma vật vờ
Con nào rác. Con nào thơ
Ta run rẩy trước bệ thờ con âm

Nói hộ phù du

Tôi tin loài phù du bị hàm oan
bởi kiếp phù sinh quá ngắn
nếu không ném mình
vào đường bay
ánh sáng
sao kịp thành thiêu thân

Ký ức xanh

Phù sa đọng lại thành đồng
sông ơi, sao còn thêm thiếp chảy
có phải nợ biển xanh một cánh buồm xa ngái
sông chảy hết đời sông tình phụ cỏ xanh bờ

Tôi đã đi qua những con sông
sông đến không ngờ
sóng vỗ tự ngày ký ức
những khóm tre vắt mình rạo rức
rơi già lên tóc em

Người đàn bà sông suốt đời thảo thơm
nuôi những mầm xanh trong cát
lặng thình thế mà sóng xô rào rạt
em mơn mơi theo gió không ngờ

Có thể một ngày anh cạn kiệt tứ thơ
về cùng em vọc cát
sông sẽ nói những điều anh giấu biệt
sợ mai xa cô độc ngón chân trần

Anh rồi em ai cũng sẽ về không
hành lý gửi toa nghìn sau chảy miết

Có và không

Tôi xào xạc lá chiều nay
không em con gió cũng loay hoay buồn
tôi bụi bặm những con đường
có em hột bụi cũng đường như reo

Tôi khúc khuỷu những con đèo
không em con bướm đeo theo tỏ tình
tôi quày quả kiếm pho kinh
có em con cú cũng hình như vui

Tôi điếc đặc những ngậm ngùi
không em chi khớp trên người kêu thương
tôi hoài riêng rớt màu sương
có em giọt lệ cũng thường mọng yêu

Tôi đi rạc những buổi chiều
không em trăng sớm buồn hiu thế này
tôi tìm hụp với cơn say
có em mưa xuống cũng đầy một chum

Có em yêu mị một chùm
không em tôi vén muôn trùng ra phơi

Khát

Muốn bằng lặng một đêm thôi
mà không thể
nhất là đêm nghiêng chén hát ru mình

Bằng lặng là nín tâm
hay bão tố xoáy sâu trong từng thớ nảo
ta đã tung hô đánh đổi
em vẫn ruổi rong đâu đó phía xa vời
Chén thời gian dốc ngược bầm môi
mòn mỏi cô gái già ngóng nắng
quay về buồn chín tóc xanh
trinh bạch cùng bóng tối
Gió biếc trời xanh trong ngực để làm gì?
khi đại ngàn bịn rịn sơ khai
Nhiều đêm dài tìm nhau trong cõi thức
bức tranh tĩnh vật rối bời

Ngậm chiếc lá non tiền kiếp
vỗ đôi cánh vận hạn
con chim cố lao mình về phía trùng khơi

Em cài khuy áo lại đi

Em cài khuy áo lại đi
tôi không đành đoạn từ bi, thiệt mà
tôi mê vóc ngọc da ngà
điên lên cũng dám điều ngoa ỡm ờ

Em cài áo tôi cài thơ
không cho con chữ nguy cơ nhiễm trùng
nước da em trắng hải hùng
cả đời tôi ước mơ chừng ấy thôi

Em cài áo tôi cài tôi
để cho thương nhớ mỗ cô gái ngọt ngào
cho phần con bết tanh tao
cho phần người phá tung rào nam nhi

Em cài khuy áo lại đi
tôi không đủ sức từ bi, thiệt mà

Dị bản hỏi

1

Cầm tay hỏi nhỏ tuổi vàng
Mi còn nhớ bến sông Hàn chỗ mô?
Trên cầu inh ỏi ô tô
Dưới cầu mấy chiếc ca nô xé chiều

2

Mừng rơn choàng quỳnh vai nàng
Hỏi em cái bến sông Hàn chỗ mô?
Trên cầu trai gái nhi nhô
Dưới cầu con nước thẩn thờ liếm chân

3

Níu bờ thon hỏi ngõ ngàng
Chỉ dùm qua, bến sông Hàn chỗ mô?
Trên cầu xí xố xi xô
Dưới cầu con nít tổ tổ ướt sông

Tranh: Đặng Tiến

Làm thơ và múa dao

Làm thơ khác gì múa dao
chép bằng bặt vào một phương
loang loáng đường dao hữu hạn
chép ngược vào trong
thương tích hiện hình nếp nhăn
nẻo ngày kêu thương
nẻo đêm thẳng thốt

Bỏ công luyện dao
còn có một ngày oanh liệt
luyện câu xiếc chữ nhọc nhằn
lỗi phần mềm trái tim
không ai buồn đốt xác

Dao không cùn bởi chưa bao giờ sắc
người không có vết
sao động rung thăm thẳm cõi thơ
thơ không có vết
sao động rung thăm thẳm cõi người ?

Làm thơ khác gì múa dao
nghề càng tinh
càng mệt nhòa số kiếp
cùn tóc râu
thương tích ngữ ngôn
hãi sợ rụng vào trăm năm mất biệt!

Không còn

Không còn sóng để chìm
sợi tóc già nua chạm đáy
mặt nụ cười ton hót bờ môi chai sạm lưu dân
cầm bóng bóng bang bang ngẩn ngơ gà mẹ lạc con
nhụi đầu vào chấn song tác te gào thét
có hô biến được đâu mà lấy chồng xa
chiều chiều ra đứng...
ngõ trước ngõ sau ngõ ngõ mịt mù

Không còn gió để tung
bụi phấn hết đường chiều để đắm
rơi tấc tị vào đêm
đêm mà không có em ai thêm sắc vào để đếm
ngắm câu mẹ dạy tiếc thay mỗi bóng con người
ẩn nhẫn ngồi câu nước quá cơn rờn
mênh mông từng biết chảy
eo nào thon không là núm ruột
rút đi sao đành ngồi lại bên cầu sợ đau lòng con nước
đánh cờ một mình thả tốt qua sông
tướng sĩ khoanh tay ngồi ngóng
lần trái lực điền tay lái quàng xiên thất thơ thất thiếu
cùng nòi tương cận phù du

Giọng hổ khan khan hồi hồi phập phồng đau ran ức trái
mùa xuân nhồi vào ký ức huyền hồ xa xăm
củ cày chung nhánh mai rong
lạc lòng trang giấy
yêu vì....

Đêm vỡ

Vỡ tung ra từ quả thị xa xăm
Ngày con nít tù tì gieo sấp ngựa
Sông trôi chết những cánh bèo tím tái
Lũ đương lên, lúa cũng đương đồng.

Em đi rồi cỏ ngang ngược leo hoang
Anh biếng nhác loay hoay cào rách chữ
Ngày sum họp níu con đường lạc xứ
Tay quẩn tay chia chút cũ càng

Vỡ tan ra từ gốc tre làng
Em không nhạt hỏi ai còn nhạt nữa
Gió thì bận trốn vào hương con gái
Mà hương đồng có đời thưở nào tan

Biết thế nào cũng thua trắng thời gian
Anh tích góp đủ em dùng suốt thưở
Đừng hốt hoảng khi nếp nhăn đòi nợ
Góc ao xưa lòng đã tới rồi!

Đêm vỡ ra nén đến không lời
Tiếng mèο đại tru gọi tình ậm ọ
Anh hát hồng như trẻ con nói mẹ
Lũ côn trùng cầm bật nín nhau nghe!

Đếm

Một mình đếm lạnh căm căm
Tức cay cái tuổi chết bầm liu hiu

Đếm dai đếm vội đếm liều
Bao nhiêu lần đếm bấy nhiêu lần rầu

Em còn con nít chi đâu
Làm sao anh đếm được màu cổ hương

Anh xin đếm chiếu đếm giường
Đếm rêu Ghềnh Ráng đếm nường Câu Lâu

Đếm từ cái tuổi trẻ trâu
Đếm từ em khóc bên cầu làm nư

Đếm Vĩnh Điện đếm Đò Xu
Một mình đếm đến lu bu. Một mình

Nghệp dĩ

Cánh cửa khép hờ
khoá chặt thình không tĩnh lặng
gấp gáp tiếng côn trùng gọi nắng
Tỉ mẩn tĩa gọt bức tượng người đàn bà
từng mặt nồng
hát cầm bài hát cũ với một người nín cầm

Rối loạn những tạp âm
đôi tai nghễnh ngãng
Lắng nghe cỏ cây ngấu nghiêng mảnh trăng mỏng
con đóm liều sánh sáng ngọn đèn khuya

Quay về gốc rơm
đánh một giấc đã đời
chật phối mùi hương ruộng
lem lép hạt cũng thềm dăng hiến
chút tàn tro dĩ lỡ kiếp người

Tạ ơn ngày tôi đã sinh tôi
quần quại trong cơn sóng dữ
chiếc neo cắm sâu vào luống chữ
cánh buồm trôi nổi về đâu cũng nợ con thuyền

Ngày em trăm tuổi

Ngày em trăm tuổi anh ra
ma không còn đợi một tà áo bay
Những vờn những lượn trong ngày
xưa tàn cuộc rượu ta bày cuộc yêu

Ngày em trăm tuổi rất nhiều
anh trai thôi nói lời điều với nàng
Những tình lữ những tình tang
bồng nhau vào cõi lỡ làng thiên thu

Ngày em trăm tuổi sa mù
mưa xanh nắm cỏ lu bù tội chung
Những chiều những tối âm cung
đàn ông lỗi nhịp anh hùng bụi khô

Ngày em trăm tuổi ta hồ
văn chương chi sự ô hô tiêu tùng
Những phường những bọn, à không
ai còn khao khát ba vòng nữa đâu!

Ngày em trăm tuổi qua cầu
tre reo kệ gió giang đầu thổi khan
Những ai đã lỡ điều tàn
tro bay về chốn hồng hoang đã đành

Ngày em trăm tuổi thiệt tình
nương theo bóng ngã vong linh cõi nào

Hoa còn

Cầm trên tay một chùm hoa
sắc màu tươi đã phai pha một vài
ném tung vào cõi trần ai
mầm xanh từ cánh hoa phai cựa mình

Về thăm nhà cũ

Nằm đêm sùi sụt nhớ quê
về dăm bảy bữa có về mãi đâu
tay sờ nhúm đất mà đau
bụi môn cây khế buồn cau trách người

Ngắm lan hồ điệp tím

Mưa tím lan hay lan tím xưa
mùa đông xứ tuyết thiết tha gì
nhìn lan lòng trống buồn riêng rớt
còn tím lan chờ tí tách mưa

Ngoại

Mình không nhớ ngoại của mình
lại đi nhớ ngoại của tình nhân xưa
ngoại mình đã hóa gió mưa
từ khi hạt bụi còn chưa nên hài

Thôi thì chẳng ngoại của ai
ngoại chung là của cả hai đứa mà
ngày em tóc túm đuôi gà
tóc anh như rễ tre già đem phơi

Ngoại như tiên lão trên trời
bát canh mướt đắng chùm tươi cá chuồn
chúng mình nháy nhớ nhau luôn
núp sau lưng ngoại lén hun chớp lò

Ngoại đi chẳng dám khóc òa
ghé vai anh cõng ngoại ra cánh đồng
em tang trắng níu tay chồng
phục tang cho ngoại trong lòng anh thôi

Ngoại em thành ngoại anh rồi
không ai biết được ngoài đôi đứa mình

Em là một thùng thư

Em là một thùng thư
có thể có hoặc không
có thư của ai đó bỏ bên trong
anh không cần biết
không thèm biết

Anh bỏ vào đấy
những lá thư tình của anh
có địa chỉ người gửi
mà không để địa chỉ người nhận

Đó là tình yêu của anh
không ai có thể tước đoạt
kể cả em.
nhưng anh tin chắc
em không bao giờ trả lại cho người
bưu tá lá thư không để địa chỉ người nhận
mà sẽ hồi hộp mở ra chăm chú
đọc và nở một nụ cười tự sướng

Đó là thư tình yêu của anh
không phải của em đâu
em vẫn hồn nhiên không
biết mình là người phạm tội
xem lén thư người khác
dù nằm trong thùng thư của
cuộc đời em

Phía biển vẫn còn ai

Phía biển vẫn còn ai
bãi khô mười chiếc thúng chai úp buồn
đâu con trích con chuồn
đảo Hoàng Sa vẫn sa trường từ khi...

Phía biển phía biên thù
máu lính đảo nhuộm hùng y vẫn còn
Trường Sa nước không ròng
khúc hành ca thấm trong lòng trẻ trai

Phía biển vẫn còn ai
đăm đăm con mắt dân chài ngàn khơi
dọa đi dọa đã đời
những con rái biển vẫn ngồi chờm hờm

Phía biển vẫn đón nồm
vẫn nghe tiếng thét căm hờn triều đông

Bài đồng ca riêng

Que diêm cháy phát ra ánh sáng
giữa hư huyền trù lấp
anh cháy lên phát sáng nổi gì
chỉ có em mơ hồ rất thật

Lâu rồi chuyên chú một con đường
trên đầu là đám mây không sắc
dưới chân là hố thẳm cách ngăn
bước hái đoá phù dung hằng hực

Năm tháng quất roi vào sóng gió đời người
làm mỗi châm tóc trắng
đến hao khuyết những trái tim lạnh lặn

Que diêm làm ra lửa bén
chẳng bao giờ được đồng hành cùng ánh sáng
nhưng dù bị thiêu rụi trong chớp tắt
vẫn cố kịp nói lời tro than

Quên ư, không thể thừa nàng

Thèm nghe một tiếng heo may
nghe run run dấu vân tay dịu dàng
quên ư, không thể thừa nàng
ta còn nghiêng ngóng lâu vàng cỏi xưa

Thèm nghe một tiếng ru mưa
giọt reo tí tách giọt đùa chứa chan
giọt cô đơn giọt bể bàng
giọt nghìn năm giọt bàng hoàng hôm qua

Thèm nghe một tiếng tỳ bà
thấm vào từng chữ thơ ta khế khàng
quên ư, không thể thừa nàng
từ ngày thơ đã khan khan giọng tình

Thèm nghe kệ thèm nghe kinh
vì ta chìm đắm vô minh kiếp nần
quên ư, không thể thừa nàng
ta yêu nhan sắc sang ngang thôi mà!

Độc thoại chữ

Rằng ta giống hết các người
biết điểm bút biết mua cười chê bai
biết mê gái biết phá thai
biết quăng thân thể ra ngoài tử sinh

Khi ngu ngốc lúc thông minh
cũng khi lụy cái hư danh chết bầm
các người chết có mộ nằm
còn ta lạc lối lạc long lạc loài

Chữ buộc ràng chẳng nguôi ngoai
chữ không thèm biết giống nòi giang san
chữ phá xóm chữ phá làng
chữ đầy đọa những lắm than kiếp người

Rằng ta giống hết các người
một li sai cả triệu người mù tằm

Rượu ca

Đã liều uống rượu tất niên
sợ chi mông một mà kiêng rượu nào

Không về quê uống hồng đào
ngồi đây vun quén chút ngào ngọt thương

Con người khi quá tha hương
bụi mơn cũng nhớ cái chuồng cũng mơ

Lòng mong tàn một cuộc cờ
cầm tay em đọc câu thơ khật khùng

Rượu à, uống chớ sao không?
ngu chi có rượu để lòng quạnh hiu

Thi sĩ và chuyện lên giường

Có thi sĩ mượn chuyện văn
chương là cái cơ lên giường mà thôi
Bao nhiêu tĩa tốt trở trời
ơ nhằm nhe cái sự đời chưa bừa

Anh thể đi đừng búa xua
đuổi theo hư hỏng đổ thừa văn chương
Anh không thường mộng lên giường
với em thơ sẽ phi thường nhân gian

Sao em cam phận em còn
trinh nguyên mà để phấn son lẻ bầy
Chờ nhau mà nước mắt đầy
trên giường thi sĩ ngất ngây mặc dù...

Dắt người cũ thăm người xưa

Anh về cố hương năm ấy
dắt người anh yêu năm xưa
thăm người yêu anh năm cũ
rủ nhau ra vườn hái dưa

Ngõ sau ra đồng đã bít
cây khế vẫn còn trở bông
một phen được làm con nít
leo cây hái tặng má hồng

Bọn họ đùa nhau tíu tít
coi anh chẳng kí lô nào
anh đứng bên rào ngơ ngác
tưởng mình trong giấc chiêm bao

Mà cái ngày son trẻ ấy
anh chỉ yêu có một người
cả hai không cô nào biết
anh yêu cô nào hơn đâu

Dắt người anh yêu năm cũ
bên người yêu anh năm xưa
không biết các cô còn nhớ
ai người anh ôm dưới mưa

Gọi mình, gọi người

Gọi người tiếng gọi điếc câm
gọi mình tiếng gọi âm âm giữa lời
hình như em có gọi tôi
tôi nghe nhói phía chân trời mù sương

Tôi đem tiền kiếp cúng đường
nghe từ vô thủy màu hương nhạt nhòa
gọi người tắc nghẽn âm ba
gọi mình eo óc tiếng gà tàn canh

Nhuộm hoài tóc chẳng còn xanh
sợi nheo nhóc sợi đa tình ngắn ngơ
con tim đá hậu bất ngờ
chỉ mong kịp lấy bài thơ đỡ đòn

Gọi người tiếng gọi héo hon
gọi mình tiếng gọi âm hồn bủa vây
hình như đêm có gọi ngày
sáng mau lên để tôi bày cuộc riêng

Đánh cờ một mình

Chơi cờ
ít nhất phải chơi tay đôi
anh chơi một mình
cũng lạ!

Mỗi lần anh vượt sông
anh đều chia quân cản phá
quay về thủ thành
anh mất cả xe lẫn mã

Cái giá phải trả
cho lối chơi cờ một mình
địch thủ
cũng là anh

Tôi đi, tôi về

Tôi đi họ đổi thành tên
tôi về ăn lá rau dền vẫn ngon
tôi đi xe, dép ít mòn
tôi về cái lớp da non phản thùng

Tôi đi từ tạ ngủ mùng
tôi về muối vẫn tình chung truy tầm
tôi đi bùn hết níu chân
tôi về xế hạ cởi trần tắm mưa

Tôi đi ra chỗ cây dừa
khắc con tim với câu thơ khật khùng
tôi đi râu tóc rối tung
tôi về bộ dạng yên hùng xuống trai

Tôi đi như bất kỳ ai
Tôi về chẳng giống ai ngoài giống tôi

Trò chuyện với bàn tay

Bàn tay rất nhớ bàn tay
Mẹ kho cá mặn mùi cay thắm nồng

Bàn tay nhớ ngón tay thon
Ngón vô danh quấy phá bàn tay thơ

Bàn tay rù nhớ tay rờ
Ngày li loạn ấy cuộc cờ mất xe

Bàn tay ni nhớ tay tê
Mà sao quên thiệt câu thể thốt chui

Bàn tay cầm lộn tay rời
Mà sao còn nhớ cái thời nên quên

Bàn tay xoa trật vai mềm
Nhớ như in vụn đồng rơm giữa đồng

Bàn tay nắm cửa đàn ông
Mà sao nắm lại như không nắm gì

Bàn tay co lại ù lì
Là thôi là hết là ly tán rồi

Bàn tay em của anh ơi
Bàn tay anh của một đời em đeo

Hồ Tịnh Tâm 1969

Tiếng cá quẫy dưới dòng sâu
làm vỡ câu thơ viết trên bọt sóng
hai đứa buồn ngẩn ngơ
Những chấm bạc nấu mình sau gốc tóc
nhích dần về phía xa xanh
thời đi lơ ngơ màu xuân lữ hội trắng rằm

Mệt nhòai sự đuổi bắt vu hồi của gió
những đám mây tìm về
nghe sen nói lời hương
chất lọc nghìn chiều nếm trái
con bướm bò bước chân run rẩy
đôi cánh mịn màng rơi trên lá non

Biết nói gì với Tịnh Tâm
cá vắng người xưa không chịu quẫy
nằm im náo động đáy hồ!

Hồ Tịnh Tâm 2016

Tiếng hồ im đến mong manh
một tàn sen rớt cũng thành âm giai
đáy hồ thấp thoáng cân đai
mặt hồ xiêm áo một hai chú chuồn

Về quê nhất định...

Về quê nhất định phải ăn
mít non trộn với rau răm cả ngày
tình không ăn ớt mà cay
em đi biệt bỏ anh đầy tang thương

Về quê nhất định ra vườn
tình sau gốc khế mùi hương còn nồng
mẹ than em đã theo chồng
cái phone cũ vẫn cất trong tủ thờ

Về quê nhất định làm thơ
đọc cho đôi dép bớ vợ góc nhà
đọc cho lũ vịt lũ gà
tác te chia sớt người xa trở về

Về quê nhất định lái ghe
dọc bờ sông phía hàng tre rợp chiều
gai cào xước quá cô liêu
không còn ai nhắn nhe điều phải không

Về quê nhất định đau lòng
mà không về ruột bòng bong rớt bờ
gọi tình khan tiếng em ơi
chỉ nghe tiếng cún nhớ người sủa rân

Dự cảm rời

Những cơn gió lẻ bầy vịn mưa mà tới
Ngã ba xoắn xang nhớ em
Nhớ em mong em đừng tới

Đêm co cụm mặt hồ
Anh rấp vào mưa phập phù trốn rét
Bỏ thuốc lâu rồi khói đầu mà hát câu ví dầu ...lại sặc
Mà gù xuống nỗi niềm ho khan
Bây giờ em có ra bến riêng
Ngóng một cánh buồm xiêu lạc
Nhớ em nụ cười anh rách nát
Sóng chân mày chồng chất đến hoang mang
Mưa phất phơ ngày em mới ra ràng
Dùng đặc con thuyền mắc cạn
Gió núi quê anh cực kỳ hào sảng
Không thổi phương em về còn biết thổi phương ai
Nắng xiên khoai anh tong tả đi cày

Mưa tới giờ hạ huyết
Những cơn gió muộn mằn điền tiết
Lần quần trước ngã ba sông
Anh xéo lòng anh lên con chữ hoang
Nhớ em thả neo vào ký ức
Những con chữ đang thì rạo rục
Anh còn chưa thôi cái tuổi mùa màng
Những cơn gió lẻ bầy vịn mưa mà tới
Ngã ba nhớ em xoắn xang

Ơn em vì em không tới.

Tiếng buồm

Tiếng buồm gọi ấu thơ tôi
Sóng xưa cách một nửa trời rất xanh
Tình nương theo gió hải hành
Mong manh ừ nhỉ mong manh những ngày

Ôm người run dẫu vân tay
Thịt da em nói điều này biết không!
Cần chi làm lễ tơ hồng
Áo tân nương cũng vút trong xó buồm

Mỗi tình mỗi nghĩa mỗi phương
Mộng mà mị sắc mà hương. Quý thần!
Gọi buồm tiếng ái là ân
Ngày ta không cả mộ phần cũng cam

Tranh: Đặng Tiến

Tình lữ

Về quê nhắn nhe người cũ
Rủ rê vô quán điêu tàn
Hai nửa đều lui thế thủ
Không nhìn lén liếc nhau khan

Cầm tay có hơi bị hụt
Mắt mi có hơi bị nhoà
Lấy tay làm khăn thoa nhẹ
Trùng trình em hất tay ra

Hỏi hoài một câu sức khỏe
Bao năm biến biệt xóm làng
Anh vẫn trông y ngày trẻ
Ngày em trùm chiếc khăn voan

Ông trẻ ngồi bên bà trẻ
Tất có cái gì xảy ra
Ông cũ ngồi bên bà cũ
Có hai pho tượng Di Đà

Khuyên cháu gái

Nghe con thổ lộ chuyện tình
tưởng chi lạ té ra hình như quen
cũng là yêu, giận, hờn, ghen
trai da đỏ, gái da đen cũng vậy

Cũng là ngoa ngoắt đổi thay
cả tin đem cái thơ ngây cúng dường
nghe hoài chán tới bình phương
nhưng nhìn con thấy bi thương cũng buồn

Không ai mười mấy đã khôn
bị điều toa mới thắm đò điều ngoa
chú đây có giỏi chi mà
đã từng bị gái nguy nga sụp hầm

Nhưng nhờ võ nghệ tinh thâm
chiết chiêu giải thức nhiều lần thành sư
bao giờ thực cũng còn hư
bảy công ba thủ dĩ nhu chế cường

Ngõ tình nhiều lối nhiều phương
cái đâm cái đỡ cái lường gạt nhau
khiên đàng trước giáp đàng sau
có khi còn lộ vết hầu trúng thương

Con ơi tình ái nhiều chương
yêu theo sách vở trên giường khác nhau
tình yêu không dạy được đâu
phải lên xe phải qua cầu mới hay

Cho con mấy chữ thơ này
đêm nào cũng nhớ dán ngay cửa buồng
suốt đời tâm niệm yêu thương
con người, không để nỗi buồn oán ngời

Cái đàn ông

Cái gì quyến rũ quá
cũng ẩn tàng gai chông
cái gì yêu mị quá
con cũng nên đề phòng

Mẹ gã ngày xưa dạy
mỗi khi gã thất thần
rứa mà gã quên hết
mỗi khi kể nữ nhân

Vì quên lời mẹ dạy
thêm cái cốt lẩn khôn
về quê ôm mộ mẹ
xin mẹ thứ lỗi lầm

Chao ôi đôi mắt liếc
và lượn lơ eo hông
những bờ cong cổ tích
làm gã quay mòng mòng

Gã rất muốn tỉnh táo
sợ sụp hầm mắc chông
nhưng đôi mắt loạn thị
chỉ ngắm đôi nhĩ sông

Gã cứ mê rục rở
nuốt yêu mị vào lòng
uống công mẹ gã dạy
bảo con phải đề phòng

Gã trốn lánh phương Bắc
lại rơi vào hướng Đông
ông trời chơi thật ác
cho gã cái đàn ông!

Lá & ngón

Tôi mút mùa thu trên ngón tay
của em vừa đếm lá chiều nay
mùi hương lá trộn mùi hương ngón
hong ấm trần gian điệp đại này

Một tiếng chiều

Một chiều cô độc một cô liêu
Một tiếng chiều im một tiếng chiều
Một tiếng chiều xiêu trong một tiếng
Một chiều xiêu đổ một chiều xiêu

Canh lòng thả

Thả bác học với bình dân
trộn mồn sáo với cách tân khuấy rồi
bắc lên lửa tốt nước sôi
cho lòng ai nhuyễn nhừ rồi húp ngon

Khúc quê

Trăng quá không sao cưỡng được
Chằm gàu mo múc ao đêm
Anh múc sâu vào ký ức
Gàu nào cũng đổ ra trăng

Bấy lâu nước đầy mương máng
Em không buồn múc trăng vàng
Anh cũng chẳng còn được hứng
Em hoà trong ánh trăng tan

Nước về cỏ cây huyền ảo
Hạt vàng thây lầy thơm hơn
Con trẻ no cơm lành áo
Anh hư mới cảm thấy buồn

Chỉ tủi chiếc gàu mo ấy
Bây giờ quá đổi cô đơn!

Gió mù sương

Tôi là gió thổi màu sương tận hiến
một điệu ngoa là một khúc âm trầm
chỉ một trận rớt dài thua xiêng liêng
bài thơ tình ai ghé nữa môi cầm?

Ký ức sông

Những sợi tóc mây trôi sông
về một hương nào không rõ
gáy tơ mịn màng
tôi nghe tin mình đập vụng
những đường cong cổ tích không lời

Chú cá mon men
chòm rong nghịch ngợm
con sóng ghen tuông
vỗ nát mảnh trăng chìm
Những sợi tóc mây trôi sông
khẽ chạm vào ảo ảnh
em như vỡ ra từng mảnh
có mảnh nào rơi vào thanh âm
đến tận cùng giai điệu

Có thể có một ngày dòng sông sẽ hiểu
khi lòng ta cạn khô

Lăn

Em bây giờ chẳng có ai
còn anh có hạt lệ dài lăn theo
lăn hoài nên nổi cô liêu
biển ra nghìn hạt mưa chiều héo cầm

Ổ cắm

Suốt đời bạn mang phone tìm ổ cắm
chỗ nào bạn cha cặng chú kiết cũng cắm là
cái ổ cắm vách nhà tuy có sờn đôi chút
nhưng suốt đời miễn nhiễm hết phong ba

Ảo thiệt!

Các nhà thơ thật tức cười
ráng tin có trẻ xinh tươi mê mình
đêm rên rẩm hát thơ tình
sáng ra hoảng vía triều đình nếp nhăn

Cái không của mình

Chúng mình chơi tết bầu cua
nhưng chơi con giấy vẽ bữa cho xong
bầu cua tôm cá của đồng
tôi chỉ chơi cái giả không của mình

Lạc

Một ngày chiều tôi lạc mất tôi
tìm xưa chỉ thấy cụm bèo trôi
tìm em thấy gối quần jean rách
rách gối jean rồi rách cả tôi

Mưa khuya

Mưa mai lất phất mù sương lạnh
lại tới mưa trưa rắc rối bời
mưa chiều rậm rịch mà không rớt
dành giọt tàn đêm quấy phá tôi

Khoảnh khắc

Bỗng nhiên tôi muốn làm du thủ
véo hồn nhiên và ngắt tàn phai
tôi ngấm cố hương màu lữ thứ
buồn no lưu lãng đối trang đài

Ngày nào?

Mẹ chừ chẳng biết ngày ni
vợ chừ cũng chẳng biết chi ngày này
con chừ quần quật đi cày
ngày nào phụ nữ hết cay đắng chừ!

Bệnh tâm phải đạo

Những văn nghệ sĩ tinh ranh
cách tân khuôn thước thập thành y chang
rủ rê tung hứng bầy đàn
bệnh tâm phải đạo huy hoàng lắm nghe

Tình ái

Thuỷ tinh vỡ
cửa mà không đau
nhoi nhói vết bầm ký ức
rạo rức tìm quên
vết bầm tan
cơn nhói vẫn còn

Vườn xanh khoá
leo ngõ
có khi còn được hái
đường hoàng gỗ cửa
về không

Đám cỏ tro ủ dột bến không chồng
bén gì nhanh biếc thể!

Trộn mật

Ta trộn mật ong vào mật gấu
ngọt ngào đắng đót vẫn chung đôi
ta trộn vào em sao cảm thấu
đắng đót không dung chút ngọt ngào

Nghe kinh

Lên chùa cung thỉnh thiền sư
giảng kinh cứu khổ tiêu trừ tam tai
dường như nặng nợ trần ai
nên nghe kinh giống nghe đài phát thanh

Mỹ rất buồn

Boston thì tuyết đang rơi
Houston trái gió trở trời mù sương
hình như xương cốt nhớ nường
cứ rừng rức nhức kêu thương mỗi chiều

Tiến

Tôi tiến tôi hề không tiến em
tiến em chi nữa sẽ tôi buồn
tiến tôi tôi tiến hề không tiến
tôi tiến tôi hề em tiến em

Đôi mắt

Mắt nường tôn nữ rêu thành quách
đắng đốt lòng ta một cổ cung
hắt hiu hiu hắt vàng đông lạnh
chưa gặp nàng sao bỗng nhớ nhung

Giọt khỏa thân

Mưa khỏa thân giọt em khỏa thân!
giọt mưa san sẻ giọt em trần
từ nay em sẽ không còn khỏa
một giọt phòn bay đã cố nhân

Cuối năm ăn cá một mình

Con cá rô đồng bị nhốt vào tủ lạnh
lâu ngày ương cứng, mùi tanh tanh
đón xuân một giáp tí năm tuổi cộp
nhai cá nhá xương
còn nguyên mấy cái vi xù
so dưa hơi lâu
gắp khựng vào quá khứ
càng tanh càng mút
không buồn mượn rượu bán mùi
ngày cáo lão ly quê
rưới vài giọt nước mắt thum thum
để dành từ đáy hành trang nhập cư
chùm vẩy vàng rụm
chóp chếp bụi bụi màu lúa đương đông tháng hai
xương mắc vào cuống họng
khắc nỗi niềm tuyết rơi
đón xuân một giáp tý năm tuổi cộp
nhai nhá mỡ dần
không có tha hồ chén bạn chén bầu
trơ tráo cái ly không
cơn cố gì
không có một chút men nào
hết ho khan lại sặc ?

Chải tóc

Lùa tay tìm một chút xanh
sợ buồn trốn sắc thật nhanh em à
anh vừa mới vuốt hôm qua
hôm nay tóc bạc như là từng chưa...

Rót

Rượu rót ra rồi không chịu uống
vậy sao cho đặt cuộc lại rai
cứ thế rót hoài cho tới sáng
ly đầy rót ngược rượu vào chai

Thăm nhà người cũ

Phản* này cô ấy rất hay ngồi
cái dẩu móng còn nét rẻ đôi
tôi ngồi lên dẩu buồn xưa ấy
và sững sờ ôm riết lấy tôi!

---

* Phản: một hoặc hai miếng gỗ ghép vào nhau để ngồi hoặc nằm

Tình yêu đích thực?

1
Địa ngục có em tôi cũng tới
Hương chi Hà Nội với Sài Gòn
Em không thèm đợi thì tôi đợi
Đợi tới bao giờ em ngớt son

2
Em không cần biết tôi là
gay, gàn, theo đạo thờ bà, thi như
miễn là những lúc em cơn
lên đồng, stress, dỗi hờn, có tôi.

Hội chứng thơ

Thơ cao siêu cũng ngán
thơ hời hợt cũng rầu
thơ vẫn về cũng chán
thôi ra vườn bắt sâu

Triết lý vật

Bé tí quần quê
chẳng được tích sự gì
ngoài chuyện thả diều bắt dế
Trai trẻ dập dờn con sóng xa
cử tửng biếc xanh là bể
Già cỗi về quê còn nước nôi chi
nhắc chuyện cũ sục sùi cơn mế

Ô hay ! Cạn đáy cuộc người
chưa cảm thấm điều giản đơn như thể...

Van em

Đêm mưa nào đó đêm nào
em nằm lơ đãng thả thào lá rơi
nhớ lời khánh kiệt hồn tôi
van em đừng nói với người tình sau

Đừng trách Mị Châu

Nghe đôi mè mướp giao hoan
tiếng rên rĩ khác chi nàng Mị Châu
tội tà trời lão lắm râu
sự sinh sinh sự đằng sau cổng triều

Thất bát

Tiếc là anh đã có bồ
như cua trong hồ như cá trong lu
cá trong lu chờ tay em bắt
cua trong hồ cua quắp càng cua...

Đêm nghe cú kêu

Ta qua trừ tịch đêm vẫn vũ
nghe gió mỗ côi thổi tắt âm
hoang mộ hồn oan kêu tiếng cú
sao nữ chìm trong tiếng nguyệt bầm

Tóc dài rơi trên gối

Tắm ra trắng muốt như chi
đêm qua sợi tóc vu quy với mình
thần thờ nhật lệ loi xanh
quạnh hiu giữa một triều đình trắng sương

Lỗi nhịp

Khi nàng khao khát tình yêu
tôi không biết điều gửi gắm văn thơ
khi nàng khánh tận mộng mơ
tôi lại dật dờ thổ lộ tình riêng

Hình cũ trong album

Ngồi moi hình cũ xưa ra
nhắm xem ngày ấy ai là của ai
tay nào ôm ấp bờ vai
mắt nào lại ngóng ra ngoài biển đêm

Khẽ khàng moi mấy trang thêm
săm soi nghiêng ngó những rèm mi cong
tấm này chụp lén qua song
cửa trường cô tóc chạm vòng ba thôi

Lấy hai hình ở hai nơi
xếp bên nhau thoáng hiện thời thần tiên
cô cao má lúm đồng tiền
cô răng khểnh nụ cười duyên hớp hồn

Thoạt nhìn ra vẻ du côn
thiệt ta khờ khạo còn hơn dại khờ
yêu nàng hí hoáy viết thơ
tình trong học tủ bây giờ còn nguyên

Yêu gì như chị yêu em
tuổi ngang cứ gọi bằng tên rụt rè
yêu mà gheo chẳng kiêng dè
các trò ma mãnh ba nhe hơi nhiều

Ngồi moi hình cũ một chiều
tiếc thời gian chẳng biết điều cứ trôi
không nàng nào là của tôi
bây chừ, ngày ấy hoa khôi là tình...

Rút hình tắt thủy gái xinh
bật diêm trong khói thấy mình bay lên

Khúc quẩn

Em nói với tôi thơ có trí mà không có lý
có khi mất trí mới thành văn chương
mất thi sĩ mới có tiền

Cày cục khum khum keyboard tụt máu
mua một sát na hả hê
nhà thơ khùng tợn
Qua nửa vòng trái đất mang theo mấy bô
mọt gặm
hạnh phúc cho những tên vô lại
không biết Lý Đổ
Neruda , Sartre , Camus là tiếng tây tiếng u ù ù cạc cạc
Trên cả tuyệt vời
Sướng hơn môn đời
mua chuốc trống không
Em nói với tôi nhà thơ là một lũ điên
không điên sao làm thơ
vô công rồi nghề vô dụng vô tích sự
anh chả cao vời hơn ai trần tục bỏ mẹ
điểm đàng bỏ mẹ

Nhưng tôi thể có đất cao trời thấp
Thà làm chân nhà thơ không làm ngụỵ thi sĩ

Tranh: Đặng Tiến

Nghe tin người cũ yếu tim

Nghe tin người cũ yếu tim
cái tâm thất trái gây phiền nhiễu em
lòng nào còn thể lặng yên
dù tim hai đứa đập riêng lâu rồi

Ngày xưa nghe tiếng đập đôi
cùng nhanh cùng nhịp bồi hồi bên nhau
từ tim em đập vì ai
tiếng tim anh cũng rơi rài rạc rơi

Tim anh may phước ơn trời
chỉ là đôi lúc ghen lời bẻ dâu
tim không còn khát đập mau
cái tâm thất phải cơ cầu đã khuôn

Nghe tim em yếu, rất buồn
anh không cần biết mưa phùn mưa giông
tim em đã đập vì chồng
con, là hạnh phúc trong lòng anh thôi

Ngày xưa nghe tiếng đập đôi
bây chừ đập chiếc vắn ngủi ngậm mong...

Bí ẩn tháng Giêng

Trôi qua chòm mây xám đầy quyền lực của mùa
đông con bướm khắp khởi đôi cánh mỏng
nương nhờ chiếc lá khô chờ hơi xuân hé
một làn sương mong manh thấm đẫm mơ hồ

Tháng Giêng tàng trữ mầm xanh lao lực trong bụi
bặm ẩn nhẫn chờ đợi một ngày ấm áp giống như
chu kỳ của người đàn bà hoài thai cánh đồng
tháng Giêng tạm trú vào đàn bướm tơ sắp đến
kỳ sinh nở mặc những cơn gió ganh tị chỉ chực
len vào cội hoa ức hiếp

Sự sống ngăn ngủ vẫn phải hực hơi tồn tại
tháng Giêng ương bướng không chịu theo nhịp
mặc định của mùa xuân gồng mình chấp chịu rét mướt

Làm sao có thể tự huỷ hoặc mình bằng cách
ngưỡng vọng một cành mai rụng rã khi bốn mùa
tự thoả mãn tấu lên khúc tụng ca lạc điệu

Không một ai được châm chọc nhạo báng tháng
giêng phải trao tận tay tín hiệu khai sinh muôn loài
chùm chìa khoá bí ẩn có đủ quyền phép tháng giêng
sẽ tự thân hoá giải nắng hạn khô khốc mùa hạ, lốc lũ
xâm hại của mùa thu, hẩm hiu giá rét của mùa đông

Và có thể cả rộn ràng của mùa xuân nữa!

Tôi đơn phương ly hôn

Tôi đơn phương ly hôn tôi
với tôi mỗi đứa một đời sống riêng
một tôi bằng lặng bình yên
nuôi con dại giúp vợ hiền đảm đang
một tôi loạn đả điên, tàng
câu thơ như bộc phá tan biên thù

Tôi đơn phương chịu biệt ly
không cam ngổ ngáo nhu mì sống chung
một mình ngồi với mông lung
tôi đào tôi tới tận cùng hốc hang
một tôi đứng dẫn đường hoàng
một tôi lơ lả hoang đàng kinh niên

Tôi đơn phương gánh ưu phiền
không tôi tôi lại hàn huyên với mình
ngọn đèn tri kỷ nín thính
dường như nàng muốn trần tình chi tôi
rằng em tuy có mồ côi
tình yêu nhưng có anh ngồi tàn khuya

Tôi đơn phương sống lạc lìa
cho tôi sống ở cõi kia nổi chìm
tôi không muốn những cơn điên
trong tôi phá nát thiêng liêng cuộc tình
tôi chia một chút điều linh
cho tôi, người đã vì mình từ hôn

Họp mặt lớp

Ông lão tìm về trường cũ
sục bàn tay tìm quá khứ
quá khứ mịn màng lem vết mực
làn da muôn trùng sóng lan

Ông ngồi úp mặt vào bàn
chín lạng tiếng cười khúc khích
âm vọng thời gian trầm tích
chiều nay mồn một hiện về

Đứa trẻ bạc đầu hí hoáy làm thơ
đọc cho ghế bàn thường thức
trong thinh lặng dường như cuối lớp
mắt ai thăm thẳm đang nhìn

Con sông Hoài sóng vỗ đến lặng im
ông nghe tỏ bằng đôi tai nghễnh ngãng
nghe cả tiếng thầy cô trên bục giảng
tiếng rêu phong mái ngói chùa Cầu

Trước sân trường hoang vắng chiều nay
chỉ có gió, cây phượng già mới biết
cả lớp đang cùng ông họp mặt

Ngày lạc xứ

Lúc đã ném vào sương gì ngại nỗi mù
cơn xoắn vật con người không ngưng nghỉ
ngày khánh tận rồi sao còn níu kéo
cuộc mơ hồ phảng phất mái tranh quê

Em thoáng bóng thờ ra hình lịm tắt
phía mây xa gấp gáp chảy qua mưa
anh ngóng nghịu trâu cỡi cần nhớ cỏ
cỏ xanh um mà chẳng nhắm cho vừa

Buồn trơ trất cho người lau áo tuyết
xác xơ rơi từng sợi mỏng manh mơ
còn mấy nỗi mà tái tê riết róng
đào thoát đầu cũng chạm những ngại thờ

Niềm quan ải mù mưa không biệt lệ
chân bước mau mắt rớt rụng chân cầu
ừ đã thế thì thôi thì cứ thế
miễn là còn chấp nhặt nhớ thương nhau

Lúc đã ném trống không về dĩ vãng
là trái tim thất lạc chẳng ra gì
bị huỷ hoại bởi con hồng con nhạt
lá vàng rơi chưa hẳn đã vàng thu

Đi tìm cái tôi đã mất

Nhân đọc lại Nguyễn Khải

Tôi tìm không gặp cái tôi
nó hèn chui hốc hang rồi phải chăng
cái tôi là một nhà văn
mất từ khi chạy lãng xăng chức quyền
tôi tìm không gặp chính chuyên
vì tôi dĩ lỡ gia truyền lẳng lơ
tôi viết văn tôi làm thơ
tôi ca tụng tôi tôn thờ đấng bô

Từng căm ghét từng sục sôi
nhà xe, manh áo, nắm xôi phải đành
tôi tìm tóc chẳng còn xanh
gió hoang vu thổi tan thành sóng sông
tôi tìm chi nữa tôi không
còn trai trẻ để bế bồng cô nhi
tôi tìm tôi muộn quá đi
nhưng chấp chịu có khác gì lũ kia

Tôi tìm tôi giữa đêm khuya
còn le lói một vài tia vẫn tìm...
lòng đau kết cuộc vô biên
tôi còn vớt vát đi tìm cái tôi?

Thống tay vào chợ

Gãi bên phải bên trái thù
Gãi bên trái bên phải từ
Thống cả hai tay vào chợ.
Chịu ngựa đĩnh đầu tới khu...

Tạ người quở trách

Đừng quở trách sao tôi cày cục viết
những câu thơ không nhã nhận ngọt ngào
tôi không thể giả đui dòm lẩn điếc
sống thấp lùn như cỏ dưới chân ao.

Nhìn xa

Nhìn phụ nữ bọn đàn ông chúng ta
đừng nhìn sát rạt như nhìn đàn bà
nhìn thế có khi làm hại họ
thà gánh chịu một đời nhìn xa!

Dấu vân tay

Buồn tình bóc một con tem
trên bì thơ giấy cũ mềm chữ phai
nhìn không rõ nét tháng ngày
dán hoài cái dấu vân tay vẫn còn

Cuối chiều thăm Huế

Tôi về Huế ngủ dưới trưa
thấy ôn sữa dếp mới vừa đóng đình
ngó ngang lên núi Ngự Bình
đá rêu cây lá vẫn xanh như ngày...

Lên đò chèo riết hướng Tây
o môi đỏ hỏi sum vầy được chưa
lắc đầu tôi nói đẩy đưa
anh tu theo pháp đại thừa đã lâu

Tôi về Hương chẳng khác đâu
mưa trong nắng đục hai màu hỗn mang
bốn mươi năm trước có chàng
hun o cán sự bên hàng tre ni

Gió trong đại nội thâm thì
gái Tây đã ớn từ khi lên đường
bây chừ về lại cố hương
chỉ ham cầm một màu sương thiếu thời

Tôi về ngậm tiếng mạ ơi...
ni tê chi rửa mát trời làm răng
râu ria gọn tóc nhuộm quần
mà không nhuộm được vết nhăn giang hồ

Giả đò lượm chiếc lá khô
sững nghe một tiếng gọi đò. Ơi Hương!

Chàng trai già Quảng Nam

Vấp chùm râu trên nóc hoàng cung
ngã dúi dụi vào thảm cỏ hoang
trước dinh vương hậu
đám quan đá nhìn tôi cười nhạt
Chàng trai già Quảng Nam

Lâu rồi lui cui vớt bọt sóng Thu Bồn
bắc mãi không thành cầu Ô Thước
đắm đuối đến còn hai con mắt
vẫn hoài xa khuất một chiều Ngâu
một nửa ba vạn sáu ngàn ngày cút bắt đến mòn hơi
con cá hững hờ bơi miết
ngộ thờ ngoi lên mặt nước
quờ tay bầu chặt cánh bèo
vịn hờ những đường cong không màu hiem hoi
tôi không dám chớp mắt
sợ sát na này không có thực
sợ rồi em sẽ tan

Mai về mang một hột râu làm quà tặng Thu Bồn
mùa gió thổi đừng gào thét nữa

Chiều mưa viễn xứ

Chiều mưa viễn xứ không như hạt
mưa rớt ngày đông tuổi thiếu niên.
hạt dần dỗi hạt bay theo hạt
rớt tự mùa xưa vương sợi mềm.

Mưa sũng sờ rơi chua xót mưa.
rớt còn ham vá mộng giang hồ
vật hoài mê lú nên nhan sắc
em quạnh hiu hoài tội lỗi chưa!

Mưa chiều viễn xứ tình vô trú
quán trú u hoài vô trú mưa
mưa chiều viễn xứ buồn như kiến
cắn cuống nhau chôn dưới gốc dừa.

Anh ngồi bút sợi râu chơm chớm
bạc tới buồn xanh trong tiếng mưa
tí tách trời tây nghe điếc lác
lá rơi mà ngỡ tiếng em vừa.

Cất lên chìm khuất trong mưa gió
giật rúi lòng anh em thấm chưa
chắc em cầu tạnh mưa mau ngớt
sao tạnh ráo rồi vẫn mắc mưa.

Bánh tường

Xuân xứ sở cao bồi xa tít viễn tây
sấm tết bằng không gian ảo
thân thuộc trên màn hình không nói
tôi ngóng trân về một phương

Ngày chăm bẵm lò cò trẻ nít
gồng gánh bưng biền rơm rác đã xa
mong manh cầm giữ dằng dai
chỉ sợ mình kếp hát

Lọt thỏm giữa chiếc xe già cộc cạch
xuân giã giũa bào mòn ký ức
em khuấy đầu trong đồng lúa vàng
tôi chun mũi hít hà hương bồ kết

Đêm ri rí tiếng thở dài ngốc nghếch
mắt đen chìm khuấy mênh mang
trong giấc mơ bầm dập nhấm nháp từng giọt
mồ hôi cần lao tôi tinh tươm má lúm đồng tiền

Sợi tóc đen hiếm hoi
ương bướng chống chỏi quyết liệt sự bỡn cợt thời gian
ngày nào đêm nào
cũng quả quyết tự ngôn lần chót

Thân oằn nhớ xứ ngày xuân xúng xính làm trẻ con
rau rầu bánh tường nhai dòn tan
văng vẳng tiếng xóm giếng chúc tết
biết chia sẻ thế nào
người đàn bà tóc vàng mắt xanh lạ hoang

Nhớ nhứt mưa thôi

Đà Nẵng mưa trong tiếng còi tàu
hú lên nghèn nghẹn tiễn đưa nhau
bàn tay bạn tiễn tay em vẫy
vẫy ở phương chiều ai biết đâu?

Tôi mịt mù xa tít tắp sông
nắng vàng quê xứ bỏ sau lưng
đi trong tuyết lạnh vò mưa đá
không dám nghe hò câu thủy chung

Đà Nẵng đang chồm lên phía trước
cầu treo xâm thực bến đò ngang
nước tiếc Hà Thân là lạc bước
là sai, khi thành phố Khang trang?

Biết, vẫn đoạn đành trôi giạt xứ
cảm thắm ai xưa tiếng gọi đò
phàm tục loanh quanh hoài mệ lử
nhớ Hàn như nhớ đứa con so

Đà Nẵng mưa quen không thấy lạ
tôi quá xa rồi lại thấy quen
lưu lãng vẫn là tên đá cá
lăn hoài dưa vẫn cuộc lênh đênh

Tôi có mười năm Đà Nẵng sống
mười năm du đãng nhứt trong đời
gã nhân chia trử không biết cộng
nên đành chỉ nhớ nhứt mưa thôi!

Nói cùng con

Lũ trẻ bứt hoa ném vào nhau
mà tim con như rớt
mắt con dính những nụ cành gãy nát

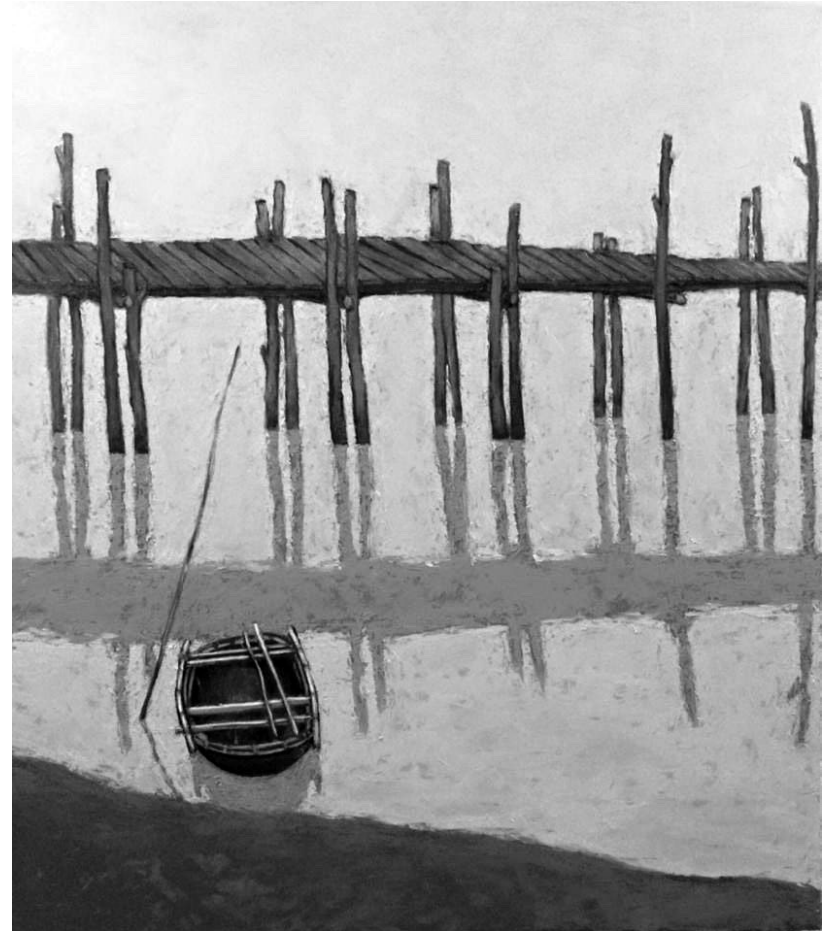
Nhìn dáng nhỏ tức tưởi lom khom cúi nhặt
con ơi, ba hãi lắm rồi,

Con sẽ thành thi sĩ mất thôi !

Giấc mơ cho ba hào phóng một gia tài
ba giấu nhẹm không cho con cảm thấy
những mảnh vỡ cửa hờn ba đến chiều rồi còn tấy
nỡ nào còn để con đau

Nhưng khi lũ trẻ bứt hoa ném vào nhau
mà tim con như đá
thản nhiên trước nụ cành tươi tắn

Con ơi ! Ba lại ước cái ngày
con âm thầm khóc nhặt xác hoa bay

Tranh: Đặng Tiến

Mua nhà mới ở phố

Bên trái căn nhà tôi ở
Có ông lão già quắt queo
Các con chia nhau vạt đất
Chia cho ông vạt nắng chiều

Bên phải căn nhà tôi ở
Có người đàn bà năm con
Mỗi con có riêng một bố
Bơ vơ đến sáu linh hồn

Phía trước căn nhà tôi ở
Lấp ló mười nường mắt xanh
Có người đạo cao như núi
Đến đây mắt bóng tan hình

Phía sau căn nhà tôi ở
Có lối thông ra bến ngang
Tôi rủ chiều ra sau ngõ
Ngó đăm đăm lũy tre làng

Thu tưởng

Anh tàn thu còn em cuối thu
nửa vòng trời đất đắm sương mù
thu em lụt bão thu anh nhạt
nước mắt hai trời vẫn giống như...

Ngõ xưa thu phá tung xiềng xích
hai đũa từ đây hết ngục tù
ai đặt bầy chi đê mê bến bãi
hai miền chia cắt nhớ vàng thu

Từ bỏ thu nhà thu viễn xứ
lòng theo thường mộng giấc đêm thu
ai dang tay chặt mùa thu cũ
giam hãm bình yên dưới ngục tù

Anh biết thu phong buồn hiu hắt
lòng đau mà chẳng biết làm sao
nước nhà đã hết ngày chia cắt
nhưng vẫn triển miên đối với nghèo

Tàn thu vẫn nhớ điên thu cuối
tuổi bọt bèo thêm bạn mấy người
đâu còn cái tuổi tay em gối
mềm nệm điều tàn không dám vui

Lá phong chừ đã rơi như lửa
bạn nhảy dăm bà vẫn tỉnh khô
tung hứng vài câu đau thể sự
khuya rờ xương cốt rất hư vô

Mây còn linh lạc mù xa quá
không để gì em ta với nhau
nhớ em răng giống về thăm mạ
rung rúc ngời tằm mấy đĩa trâu

Sáng cảm

Sáng nay anh chậm rãi buồn
vì mẫu đơn không chịu nở
anh phát giác ra mình yêu vợ
từ rất lâu
trong khi vợ anh suốt ngày chì chiết
bụng anh bự thế kia
suốt ngày ngồi miết
bịa ra những mối tình thống thiết
mua vui cho người mà mình lại đau
Sáng nay anh ra vườn bắt sâu
không để nó thậm thụt với mẫu đơn hàm tiếu
những nàng quế, tía tô, ngò, đậu bắp buồn rung rinh
anh chợt hiểu
đời mình chỉ đeo đuổi cái phù du hương hoa
vô ơn với rau cỏ nuôi mình
có thêm vitamin qua cơn táo bón
Sáng nay và nhiều buổi sáng khác
anh chỉ bận tâm
tại sao mẫu đơn không chịu nở
tại sao phù dung lại mau tàn
nhưng thế nào cũng hái một bó rau lang
cho nồi canh trong bếp

Rau cỏ ơi!
có bao giờ là hoa đâu
mưa nắng kiếp nào cũng
truyền đời thêm thiếp
Anh chậm rãi buồn
ngồi vào bàn viết tiếp
vô tích sự những bài thơ

Với tháp Bằng An

Người người hoan ca
Mỹ Sơn quần tháp rêu phong
trơ trọi một mình em, một tháp
mấy ai biết muốn trả cái giá bằng an
bao thân thể sa mưa
bụi vùi, rêu lấp
Ta có mấy rượu đâu
mà tiếc đau cặn giọt thừa
cộng cỏ trước sân khát khao đòi sáng
dưới cỏ những rêu đời sinh, ly, tụ, tán.
có khi thềm trơ trọi giống hai ta!
người không có lương tâm, bạc vĩ nhân
mới dám gọi tháp già
trước huyền hoặc vô cùng ẩn ngữ
không ai khi sinh ra đã biết chọn cho mình một
bằng an quê xứ
phúc phận đời ta sinh quán cùng em
cớ gì đêm nay không dốc cho sụp đổ hết ưu phiền
bắt đôi nghê đá khuân bàn tiếp rượu
Kính nể tháp không dám lộng ngôn
xưng hô mạo muội
chỉ dám mê nhìn thấp thoáng bóng Linga
trong vô tận thời gian
những điệu kèn phương Nam thăm thẳm âm ba
đôi mắt cội nhiệm màu gốc tháp
Bấy lâu uống rượu thời gian mà không biết nhấp
lạc giữa sắc rêu những kẻ gạch không hồ

mơ màng nghe giọt bụi rêu khô
ta quay quắt một mình nâng... một tháp
Một chén nữa thôi rót yêu tràn tan hợp
ném buồn đau rách rưới phía chân mây
tháp không già thì ta cứ trẻ hây
cái thuở ranh hoang cứ lăm le đòi trèo lên đỉnh tháp

Rượu có chát, rót Thu Bồn ra, dốc tiếp.

Tiêu Phong và A Tử*

Huynh thềm nghe tiếng tử phụ
Không đa mang chút đèn bù nào đầu
Tiêu này tri ngộ A Châu
Xin về quan ải chải đầu tri nương

Hành Du chi tội muội thương
Cũng vì yêu mới si cuồng, hối ôi!

Hán, Hồ, Liêu, Việt binh đao
Nghìn năm muôn giọt máu đào tuôn rơi
Huynh về ải Nhạn trắng trời
Mẹ cha cùng đứa con rơi tương phùng

Vong thê lũng ải đợi chồng
Đành thôi cô phụ tấm lòng muội nương

---

* A Tử, Tiêu Phong, A Châu: tên các nhân vật trong trường thiên tiểu thuyết võ hiệp Thiên Long Bát bộ của Kim Dung

Cuối đông

Rêu nhập ùa cơn mưa vào xuân rậm rịch
tóc vàng mắt xanh biết ai người riêng rớt tha hương
bọt sóng Thu Bồn bây giờ mới là huyền hư cõi thực
âm hồn giống như em quá hà
không tán không tan

Bèo cứ giạt cứ phì phò xúc tuyết
ngụp sao đang
lạnh cóng rẻ xương rồi
vị quan đá ngày xưa có nhạt mình cũng đai râu mào giáp
con chó cứng xứ người liếm láp nỗi buồn đời

Di dân ạ uống đến quành quạnh tiếng
bèo nơi đâu bầu chặt cũng hên là
cuống rau muống mọc mầm quên rỏ rá
cũng bày trò mướt mướt đến xanh da

Thềm một chút hiêm hơi cù lẩn chơi vơi véo ngắt
em im im thắm tháp nụ hôn đầu
phút hiện đại có người trả đời hôn bị sặc
sợ quỳnh ngày chẳng kịp nữa mồn hơi

Biết còn mai mang rêu rớt quay về
ực một tiếng ngực Thu Bồn âm ấm

Huyền hoặc

Chúng ta lầm lũi đi miết trên một con đường
đi một mình không có em bên cạnh thì rất buồn
đi một mình có em bên cạnh càng buồn hơn
nhưng anh phải đi thôi
không còn sự lựa chọn nào khác
không có lối đi tắt
ngõ hẻm cũng không
sương xuống nhiều quá. Mù mịt
Sóng vai bên nhau mà đi
chân dài em sải bước thật lẹ
chân ngắn anh phải chạy
nhiều lúc vấp té bò lăn bò càng
cố bắt kịp nhịp em bước
đều một hai so le, đều một hai so le, đều một hai so le
chưa đến cuối con đường chưa...

Trút bỏ quang gánh trên vai có bớt nặng một chút
choàng tay qua eo em thon cảm thấy phiêu phiêu
một chút
chậm có một nháy nhay em bước vụt qua rồi
anh với hụi một mình cười tên tò bóp trán chữa thẹn
có mấy ai biết đâu mà dối gian cho mệ.

Chúng ta đi lui cứ ngỡ là đi tới
lúc đi tới thiệt sự lại quay về điểm xuất phát
không phải không còn sự lựa chọn nào khác
một khi chân em dài mà tay em ngắn
một khi chân anh ngắn mà cánh tay lại dài thòng
có chuyện bi kịch nào trạng ở đây không thì không
ai biết
một mình anh đứng chàng hảng giữa hai bờ ngủ
ngáy và tê liệt
sương xuống nhiều quá. Mù mịt.

Tặng em em tặng

(Thơ phóng tác dựa vào câu viết của nhà văn Anh:
William Golding về phụ nữ (1911-1993))

Ta tặng em một dòng tinh
thì em sẽ tặng chúng mình đứa con

Ta tặng em một góc vườn
thì em sẽ tặng mùi hương hoa hồng

Ta tặng em một vạt đồng
Thì em sẽ tặng nghìn bông trắng trời

Ta tặng em một nụ cười
thì em sẽ tặng niềm vui tôn thờ

Nhưng ta đừng tặng của dơ
Ta sẽ nhận cái không ngờ đó nghe!

Chắc chi

Chắc chi còn được một lần
về quê bút lá dây tầm gửi hôn
và nhai dai nhách dưa môn
qua hàng xóm tán chuyện giòn với nhau

Chắc chi còn có lần sau
giang hai tay bước qua cầu vẹo nghiêng
lặng nhìn di ảnh tổ tiên
mẹ cha kể chuyện tiền hiền khai cơ

Chắc chi về được mà mơ
đôi chân trái tính bất ngờ nhức xương
cuộc người đắp đổi tha hương
ngày thêm thiếp mộng đêm thường thức mê

Lại còn buồn đến tái tê
rờ mái tóc thề trên tấm mộ bia

Tặng khan

Trong giấc mơ hẻo lánh
không có em bên ngày
mịt mù những cơn gió trốt
anh xoay trong vòng xoay
giấc mơ nào mà không bịn rịn
núi tà áo em bay
quấn vào chân anh mỗi cuộc

Ngựa nản chân bon hi hi làm sao
rêm người những cơn thấp khớp
không có em mô tê răng rứa chọc ghẹo quấy phá
lưỡi nào có xương mà không vụn vẹo tò te
anh liếm đắng đắng đắng chát
quýnh quíu giấc mơ con chuồn chuồn kim
đậu giàn bông bí
không hay tuyết rơi vung vãi
hành hạ chùm hoa trinh nữ lẻ loi tàn tạ sau vườn
đứa nào tươi thắm thờ lên hoa nhớ em quấn lưỡi

Chờ xuân sang mà sợ xuân mục nát
nhìn sững những chiếc lá vàng rơi quanh co
còn kịp ngày mưa thưa dần theo đà tóc rụng ?
những giấc mơ ly tan nhiều khi sum họp
những giấc mơ ly tán nhiều khi sum vầy
em như cành gai cào xước lên da anh rất thốn

Ngày ngắn quá rồi
sao vẫn còn chờ đợi đò ngang?

Bánh bèo già lửa

- Bánh bèo già lửa cứng dai
cho người ta, cũng không ai thèm cầm
qua thời non lửa ngon lành
nhưn tơm bèo cũng thiệt tình bèo, ôi!

- Em than mà đắng lòng tôi
thời gian, khổn nạn, như ruồi đeo bu
lòng tôi đói đến hoang vu
già bao nhiêu lửa vẫn như cái ngày...

Bánh bèo già lửa, nhưn cay
với tôi vẫn món mê say tuổi chiều

Bữa thất tình luận đàn bà

Đàn bà nói ghét là yêu
Bầm ơi, khi hiểu thì tiêu tán đường

Đàn bà nói giận là thương
Bủ ơi, khi tỏ thì nường lên xe

Đàn bà nói hận là mẹ
Mế ơi, khi biết đi tè đã run

Đàn bà nói giữ là buông
Má ơi, sao biết trong bùn có sen

Đàn bà con gái lạ quen
vô buồng chờ họ tắt đèn. Còn khuya!

Những người già nhớ mẹ

Những người già nhớ mẹ
nhiều hơn thời thanh niên

Già hóa thành đứa trẻ
gần như là bé con
cựa cái là nước mắt
tự nhiên lăn thành dòng

Thời thanh niên lăn lộn
ít khi nào thành thơ
mẹ trong tim đang ngủ
chỉ chưa thức mà thôi

Khi tuổi già chạm đến
đôi mắt người trong mơ
thế là mẹ thức dậy
thành muôn vàn trang thơ

Đừng trách người trai trẻ
ít nhớ mẹ hơn già
nỗi nhớ cô thành khối
đợi một ngày tan ra

Tôi là một cái ví?

Nàng nhét tôi vào túi quần Jean
dù nàng nằm, đứng hay ngồi
thậm chí lúc nàng cởi ra
(tiện bề âu yếm với một con búp bê, ví dụ vậy)
tôi vẫn dính vào hai lớp vải không làm sao đào thoát

Không cần dây kéo hoặc gài nút như túi quần tây
tôi vẫn bị kềm chặt tới không thở được trên mông nàng

Tôi thường bắn khoăn
Có phải đó là lý do phụ nữ thường mặc quần Jean
đôi khi có rách vài chỗ cho thông thoáng!

Ám ảnh bởi điều đó
tuy lớn tuổi tôi vẫn mặc quần Jean
nhưng nàng không bao giờ giống như một cái ví.

Chuông nguyện mù sương

Tôi gõ lòng tôi ba tiếng chuông
Tiễn người thay sợi khói trầm hương
Tiếng chuông đánh thức trò dâu bể
Trong kiếp phù sinh cuộc nhiều nường

Rắc rượu vào sông tôi thủy táng
Hầm hiu cùng với bụi tro về
Kiếp kiếp luân hồi cho có bạn
Nâng chén giang hồ qua bến mê

Tôi gõ lòng tôi ba tiếng nữa
Tiễn người? Không. Tôi tiễn tôi thôi
Mai một phiên tôi ai có tiễn
Tôi biết gì đâu khuất biệt rồi

Đừng kết hoa tang đừng liễu diêu
Hoa rụng còn trơ lá với cành
Ba tiếng chuông thôi là quá diệu
Cho hồn linh nhập cõi vô thanh!

Tranh: Đặng Tiến

Trang đài sáu mươi

Người xưa tay nổi đường gân
Búp măng. Không. Vẫn muốn cầm cái tay
Ngón ai tô vẽ lông mày
Còn em mấy ngón tay gãy rách, bưng

Anh tôi, vẫn khoái người đứng
Vẫn chùng lén ngó vẫn hừng hực men
Những khi tối lửa tắt đèn
Lăm le với lại mon men cũng từng...

Có điều hăm hở rồi. Nhưng.
Nhớ em anh lại nguội từng giác quan
Quay về cảm thức bình an
Cuộc tự sát hạch hoàn toàn thành công

Mỗi khi khai báo tên chồng
Với ai đi nữa cũng không thẹn thùng
Câu thơ có chữ tình chung
Đọc lên anh chẳng sượng sùng với ai

Mười ba mắt biếc dáng nai
Sáu mươi vẫn dáng trang đài sáu mươi

Đó cũng là một đại bi kịch

Làm thơ lục bát giống như cho người ta
ăn đường phèn
những người bị tiểu đường không bao giờ nếm
trừ khi đường tuột xuống mức có thể nguy hại
đến tánh mạng lúc bị thất bại trong trường đời
bị thua bạc, bỏ đá, vợ bỏ
Người lượng đường trong máu hơi cao thì dùng
rất dè sẻn
dù đường đen đường phổi đường thốt nốt truyền thống
hay đường hóa học cách tân
họ cũng liếc háy năm lần bảy lượt mới nhắm tí chút

Quái lạ! bọn thanh niên
nhất là thanh niên gái khoái đường số một
uống cái gì cũng ngọt lịm
mà lại không khoái thơ lục bát
Đó là lý do tôi giảm tốc độ làm thơ lục bát
bắt chước người lờ ghiền
tập bỏ dần cái thú đau thương
cà phê thuốc lá rượu mạnh gái gú chẳng hạn
ngồi ngâm ông ổng thơ mình
không biết tôi có làm được điều đó không
chỉ sợ mình tái nghiện .
dù chưa cai nghiện bao giờ

Đó cũng là một đại bi kịch

Cố nhân tình

Cô con gái rượu chưa chồng
Đắt cha đi khắp núi sông tìm nàng

Bao nhiêu nắm mộ điêu tàn
Bao nhiêu danh sách ố vàng trong kho

Nhìn cha con mắt lơ đờ
Sáng như gương khi thấy tờ biên lai

Biết là nhầm với tên ai
Hai hàng nước mắt tuôn dài làn sương

Bấy nhiêu năm biệt chiến trường
Cha đi tìm mộ người thương bấy lần

Cha ời hai tiếng cố nhân
Bây giờ con mới biết thần thánh sao !

Rối nùi với chạp

Câu thơ còn ở giếng hai
mà lòng đã chạp
em là cái quái gì tôi không cần biết
nụ cười rất đỗi mê li

Tôi rúi rối
không dám nhai nhá cỏ non
tơ nhưng mà chát
tôi đi tìm sông
chỉ gặp toàn ao hồ trong xanh
mà không có một lợn triều
bèo nở ra lục bình không thể trôi
héo rũ

Mùa thu tháng tư không có thực
sao tôi còn chờ heo may

Câu thơ tận hiến thời gian
biết tôi còn đủ bình tâm ra ngã ba đường
bất quyết nhân sinh bằng những ngón tay rồ dại

Dù câu thơ già đầu còn ở giếng hai
tôi cũng rúi nùi với chạp

Em và rượu

Không uống rượu vì anh thèm rượu
không uống em vì anh nhớ em
những kẻ lụy tình hay uống rượu
nhưng mà chất rượu rót từ tim

Anh cũng thất tình kiêm thất chí
tráng sĩ làm răng lại biết buồn
buồn thì uống rượu như con quỷ
thất tình chỉ được cái ma men

Uống em uống rượu hay không uống
say một lần thôi sáng tới khuya
em uống anh đâu mà quán triệt
rằng yêu thi sĩ rất chia lìa

Không uống rượu vì anh thèm rượu
thèm rượu mà không dám uống em
ừ nhỉ uống em mà rượu cạn
không uống em anh lại say mèm

Thà cho rượu uống anh không uống
dành cái ly tàn cụng với em

Thất đờm

Con chim thất đờm
cành cây
còn tôi thất đờm
tự ngày bén em

Biết rằng
thất đờm là điên
ghiền cà phê
rất khác ghiền với nhau

Ghiền cà phê
đăng ngục đầu
ghiền nhau
đăng đến mai sau xa mờ

Si tình khác với mê thơ
thất tình
khác với đợi chờ
ước mong

Con chim
thất đờm cành cong
còn tôi thất đờm
cả vòng eo thon

Léo hánh cô liêu

Sâu màu mắt làn quê không cửa
Nhớ mưa nghe rớt giọng ru khàn
Biệt là gió căng buồm níu trĩu
Em vòng thon eo ếch thương khan

Từng yêu ấp từng mê man tỏ mở
Từng vo ta trong cam khó thủ thường
Mòn con mắt quán câu vào chữ rối
Phiếu thăm dò chặt cứng vấy mơ em

Thì cứ tổng cứ tan ngần ấy tuổi
Biết cùng ai chia sót chuyện buông tuồng
Chiều tới sáng lục tìm mưa cấm cú
Ngón với bàn ngong ngóng đến thê lương

Gần rất lạ xa tới tầm tay với
Sợ mong manh riết róng cột âm thầm
Lầu cây khế leo tấm thân chùm gửi
Nhướng lên mù thấy rõ một xa xăm

Vẫn mụ mị lũng bùng cơn cố trước
Và ngơ ngơ ngác ngác những phương chiều
Mùa không hắt tia nắng vàng, vô phước
Kẻ điêu nào còn léo hánh cô liêu

Nhận kết quả soi tim

Hôm qua nhận được thư tình
của cô bác sĩ bảo mình tim không
có chi ngoài giọt máu hồng
từ tâm thất trái chảy vòng qua thơ

Tin vui tới thật bất ngờ
bây lâu cứ tưởng dật dờ đang yêu
khỏe re khỏi thúy khỏi kiều
khỏi cần vắc mặt mo liễu xăm xăm

Tim mình đập mấy mươi năm
vì đôi mắt trẻ thường hằng ngây thơ
và không hề biết giả vờ
nên chi bị rớt ngay đơ đọt đầu

Yêu nhiều tim khỏe không đau
là ơn phước mối tình đầu kháng viêm
cuối rồi bác sĩ soi tim
mối tình xưa cũ cũng chìm mù phương

Đôi khi yêu lỡ lạc đường
mừng tim hoang phé không thương tích gì!

Ngoại và cố

Em lên chúc bà ngoại
anh chúc ông cố rồi
cố mà đi yêu ngoại
dị òm không ngoại ơi!

Nhưng cố không có ngoại
sẽ hiu quạnh cuối đời
chim có đôi có bạn
huống chi cố thích cười

Có những chiều chạng vạng
ngoại một mình lẻ loi
cố ngồi nghe ngoại hát
cố nhớ lại một thời

Ngoại ngồi đọc thơ cố
nhớ chàng trai bám đuôi
ngoại đem lòng thương cố
đó là duyên ông trời

Các cháu đừng cấm nhíp
tim muộn đập liên hồi
chim có đôi có bạn
người sao đành lẻ đôi

Yêu tính năm tính tháng
yêu cân đo đong đếm
là thứ tình yêu tồi

Cố sẽ yêu xả láng
như ngày trai non tươi
chỉ sợ đám xương khớp
giở trò đâm lén thôi!

Mượn

Bây chừ em đang túng thiếu
mượn anh chút ít được không
hình như có gì rạn vỡ
trong tôi của buổi tương phùng

Trông thấy bộ dạng lúng túng
em nhoẻn miệng cười tỉnh bơ
ngày xưa anh luôn hào phóng
cho em những cái bất ngờ

Mặt tôi đỏ như cua gạch
lâu nay chí thú làm thơ
rong chơi cái túi sách bách
có gì đâu cho bơ vơ

Chắc nàng thương tôi tội nghiệp
nhìn tôi trều mẩn như ngày
nói anh vẫn là chú bé
ba phần tỉnh bảy phần say

Nàng dắt anh đi nói khẽ
đàng trai sắp đón dâu rồi
em chỉ mượn anh chốc lát
được cầm bàn tay anh thôi

Lần này mặt tôi thẹn đỏ
có thêm mắt đỏ mờ hôi

Con đường đạt đạo

1
Chúa không có trong tượng đá
Phật không có trên đài sen
Kinh không có nơi chùa tháp
Muốn rỗng rang phải đi tìm

2
Tới chùa không thấy Phật
Tuệ quán và tánh không
Chết không phải là mất
Sinh không phải là còn

Đáy sóng

Cả đời anh uống ngụm nước trường giang
ném vị chiều hôm cửa biển
không được ném thân vào đáy sóng
không nghe rong rêu từ nguồn cội sinh thành

Biển bao dung cả kẻ ác với mình
chấp nhận màu đêm và vị sáng
dù rất mong manh dễ đắm
vẫn đủ lực xuyên qua trùng điệp sâu dày

Dẫu chúng ta sống đủ mấy vạn ngày
vẫn là kẻ đứng trên bờ hữu hạn
phải bị nhấn xuống ngàn xa thăm thẳm
mới hiểu loài trai tích ngọc thế nào
(chỉ sợ khi trai tích đủ ngọc rồi
vẫn sống đời tôm cá)

Ở đáy sóng con người rất lạ
không cần ẩn dụ, hàm ngôn
thấy côi mẹ cha, thấy nẻo mắt còn
mà suốt cuộc người lợi suốt trò non
vẫn mờ mờ tỏ tỏ

Cả đời anh, cùng lắm
chỉ nghe tiếng trường giang nổi gió
xua cánh buồm mặt nước lênh đênh
chẳng thể nào hiểu thấu lẽ vô biên

nếu không được ném thân vào đáy sóng

Nghịch cảm

Người tình hờ trong tôi
đòi hái trắng
tôi giấu bàn tay trong áo
mi một thoáng nàng mộng vỡ
phập phồng bong bóng mưa

Từng khuya có một người thức hoài
rủ tôi chơi trò đuổi bắt
sợi tóc mây non quấn chặt
lời yêu như thể con đường

Tôi mỗi mòn đi hái vàng trắng
biết mấy chiếc sào đã gãy
đành thú thực với em vậy
rằng tôi đã kiệt sức mình

Nhưng khi nàng đòi chung sống
với bình minh
tôi lại vác sào đi hái

Trò chuyện cõi âm

Khuya tàn trò chuyện cõi âm
sáng ngồi đốt thuốc khói bầm tím môi
nặng lên mí nữ đi rồi
trơ rần rện một mình tôi héo xài

Hình như cái dấu móng tay
của em còn bấm vào ngày liêu xiêu
Tú Uyên mê mệt Giáng Kiều
so ra bằng cỡ tôi yêu là cùng

Khuya tôi trải chiếu treo mùng
sợ âm ty lạnh trùng trùng quỷ ma
một giây về chốn ta bà
có tôi em vĩnh viễn là tân nương

Mai em thù tiếp diêm vương
súc sinh nạ quỷ yêu đương biết gì?
khuya về một khắc vu quy
với tôi bằng dưới âm ty vạn ngày

Tôi ngồi đốt thuốc khói bay
sờ mông không dấu móng tay, quá buồn

Với một em lai Bắc kỳ

Bắc kỳ thiệt ta còn dám tán
Bắc kỳ lai ta có ngán nào
nhờ tánh yên hùng ưa nói sảng
mà ta được gái Bắc kỳ yêu

Bắc kỳ pha chút Cầu ông Lãnh
nghe nó vừa êm lại rất giòn
lăn lóc phục nàng ra chống nạnh
trước đường đem luật thách công an

Ta dân Quảng rặt dân vua cỡi
mà trước phong em phải chịu sầu
em cỡi đâu có thềm ngoái lại
dân phòng, dân phố sá chi nhau

Kỳ lạ bên ta em lụi lụi
cầm tay ta thấy có hơi run
mới trách vài câu em thút thít
mơ màng mù mịt mỗi môi hôn

Bắc kỳ thiệt bỏ ta ngày trẻ
Bắc kỳ lai quẩn quít tuổi già
ta nói rứa còn em nói nhé
yêu nhau rồi chuyện đó như pha

Bắc kỳ lai bằng hai bắc thiệt
Quảng Nam chạy sống miết một nhà
Những ai muốn Bắc Nam dị biệt
đều một phường bội bạc điếu toa

Giỗ cha đất khách

Giỗ cha hai vợ chồng mình
mâm cơm nhỏ một bình hoa tươi
cha đang trên mấy tầng trời
hay cha cưới hạc xa chơi Niết Bàn

Ngày xưa còn mẹ lo toan
giỗ cha cố xứ bạn sang đặt dìu
bây chừ viễn xứ liêu xiêu
tàn hương ngổ ngó mâm nhiều hơn ăn

Ba mình không mấy ham ăn
cày sâu cuốc bẫm thường hằng đảm chiêu
cả đời ba mẹ hẩm hiu
cả đời ba mẹ khổ nhiều hơn vui

Giỗ cha ở chốn phương người
nén hương thấp vỏi vắng người hàn huyên
mâm cơm không có lán giếng
bà con nên vẫn còn nguyên giữa bàn

Đơn giản nhất

Đơn giản nhất là ngồi xuống bên cầu
thòng cẳng xuống sông
rủ quyến một bờ cong quê xứ
tóc tình quét vào khói sóng tê tê

Lại mơ hoang mơ hoảng nhớ mế nữa rồi
giấc nào cũng đầy rạ rơm quấn những cụm bèo
có bấy gai củ ấu
chích vào nhớ thương những giọt máu ấu thời

Đơn giản nhất là niệm Bát Nhã Tâm Kinh về thôi,
về thôi sao đành kẻ ở
mặc những phù hư xứ người quạnh quẽ
mặc những phù hư
mặc những phù hư phù hư phù hư xứ người quạnh quẽ

Dần dỗi túi thương vay không bao giờ trả được
món nợ lưu cữu
để chồng lẫn nỗi niềm bi hoan của tuổi con nít con nôi

Đơn giản nhất là ngồi xuống bên cầu thòng cẳng
xuống sông
cho những con cá lòng tong mân mê ngón út
mà tưởng tượng bàn tay búp măng em ve vuốt
vô cùng trinh bạch phụng hiến rong rêu

Nghe lá khuya rơi trong sân chùa Tịnh Luật

Tới ngủ với sư vài một bữa
Ồ hay sư cũng ngáy như mình
Nghe chuông sư tịch mà ta thức
Sư thiệt bình an ta tẻ kinh

Lá rụng lòng ta như cũng rụng
Lạ kìa sư vẫn ngáy vang vang
Chắc ta trần tục nên điêu đứng
Một tiếng khuya vèo cũng nát tan

Hồi nhỏ đi chùa mê tụng niệm
Ước ao được mặc áo nâu sòng
Cùng bạn đồng niên chơi trốn kiếm
Đại khờ đâu hiểu sắc hay không

Lớn lên đi học rồi vô trại
Lòng dẫu nam mô vẫn tạch đùng
Bạn cũ bên kia bờ chiến tuyến
Chiến trường chộ một tiếng xung phong

Bây giờ một gã thành sư trưởng
Hai kẻ gặp nhau một cú đầu
Đời đạo sao còn như trước nữa
Duy còn tiếng ngáy khác chi nhau

Sư chắc vãng sinh về Cực Lạc
Còn ta không biết đạo về đâu
(Ở cõi Ta Bà ta thú thiệt
Mới cầm...hồn phách đã nghiêng chao)

Tới ngủ với sư vài một bữa
Mong người tiếp dẫn cõi muôn sau
Sao nghe tiếng lá sân chùa rụng
Là cái lòng ta như kiến bầu

Tôi ơi, đừng khát

Tôi ơi, đừng khát sông xa!
Sông quê biết mấy phù sa lở bồi
Sóng sông đâu cũng ít lời
Cũng rơm rạ quần bèo trôi giạt chiều

Sông nào không sóng vì yêu
Không đan díu với ít nhiều bến sông
Bao giờ nắng đục mưa trong
Mà tôi hăm hờ đèo bồng sớm trưa

Bấy lâu yên phận cày bừa
Mặc cho sông rộng người chưa bắc cầu
Tre già măng mọc nương nhau
Khát chi cho rạc mái đầu, tôi ơi?
Sông đâu cũng có thể bồi
Chẳng sông nào khứng chịu lời điều ngoa

Tôi ơi, đừng khát sông xa!

Tranh: Đặng Tiến

Độ nàng đi đừng độ ta

Van cao xanh hãy độ nàng
ta quen bạc bẽo bề bàng từ xưa
độ ta chi nữa đã thừa
nàng còn như mọt mặng tơ mỡ màng

Độ ta ngài chẳng độ nàng
ta đau như bị hàm oan cuộc mình
ai mà không muốn siêu sinh
nhưng ta lỡ mắc nòi tình sao cam!

Bấy lâu nấn ná cõi phàm
nợ nàng ta mới đeo ham tản thần
độ ta rồi cũng phù vân
độ nàng ta xuống mộ phần còn vui

Độ ta chỉ tổ mua cười
mấy tên lãng tử đười ươi giang hồ
độ nàng còn nhúm tro khô
cũng xin chánh niệm nam mô ta bà

Van cao xanh lượng hải hà
độ nàng đi, độ phàm ta ích gì!

Một phút trái tim đòi mót chữ

1

Ném thơ vào chữ chìm trong chữ
chữ nào số phận chữ nào phai
chữ nào thọc huyết chữ băng huyết
chữ không đổ mệnh chữ tương tài

2

Giả sử rèm mi không mở nữa
bó, đùm lẳng miếu cũng tiêu diêu
một phút trái tim đòi mót chữ
mót chữ mai nhật nhạch chữ chiều

Ăn quán sang nhớ mẹ

Tôi thất kinh dòm cái menu
mắt triu triu xốn khói chiều thu
bào ngư vây cá thơm nghi ngút
hai mẹ con nửa chén cá đừ

Giữ thơm

Tay đảo hạt vàng quên nhỏ lửa
Khói lên khen khét uổng công tình
Chỉ một lần thôi rang sém cháy
Mùi thơm cốm mới đã siêu sinh

Tánh Việt

Mẹ sinh tôi dưới cổng làng
Tôi không cần biết đèo ngang, biển chiều
Phi trường cao tốc cầu treo
Tôi không thèm biết tôi yêu cổng làng

Giỗ một thi sĩ

Ngất trời khen bữa giỗ thơ
còn sống đói chẳng bao giờ hé môi
tung hoa người khuất biệt rồi
khói hương nhận tấm giấy mời vinh danh

Thất tán

Những cụm bèo thất tán biển sông xa
trong một bữa trời mù mưa viễn xứ
chụm lại cùng nhau điêu tàn cuộc lữ
râu tóc bệnh bỗng đôi mắt văn khoa

Khất thực

Chúa nói với tôi người vẫn đợi
tôi về thanh thân giấc bình yên
ngài biết tôi không màng tiên nữ
nhưng thèm khất thực một hồn nhiên

Gọi giấc cánh đồng

Không cam tâm nghe chiều đổ cơn giông
Anh thất thểu vịn vào đêm trắng
cánh đồng xanh mơ ở đâu?
gai cào ngực anh tướm máu

Cánh đồng, cánh đồng, cánh đồng
anh canh giấc mơ tràn mộng寐
có đôi cánh chuồn chuồn rụng kín cầu ao

Sao không quen nhau lại hôn nhau từ biệt
nụ hôn như đường cày thiếu nước
anh cẩu vào tháng năm thơ ấu
cánh đồng sống ra rượt đuổi thời gian.

Mùa lũ lớn những cọng bèo bỏ sông đi lạc
trắng thời đại mệnh mỏng toả sáng
phá vỡ những lối mòn quen thuộc
anh vẫn chưa đào thoát con đường

Không đủ lực đợi những cái chớp mắt biển ảo
mặc những cơn gió quạ phá
anh quẩy đạp đi tìm di chỉ cánh đồng

Cánh đồng xanh mơ ở đâu?
anh mãi mốt chạy marathon tìm em đến mệt nhòai
ký ức

Ban sơ

Vô biên tịnh độ Di Đà
ngài không tiếp dẫn hồn ta Niết Bàn
ta về đâu cõi hỗn mang
xin tro bụi hỏi trường giang mịt mù?

Qua bờ giác quá mông lung
chưa đoạn diệt chữ sắc không còn buồn
còn tham dục còn ghen tuông
còn vọng tưởng còn buông tuồng mê sâu

Mai dù không nghĩ tới đâu
bỏ buông phiền não để dầu chi quăng!
giữ mình tinh tấn rỗng rang
chữ tình như sợi khói nhang trước mỗ

Quyền hương tĩn tại trong thơ
hạt sương tử nỏ ban sơ rớt về!

Hỏi minh mông

Thì cứ chơi đi cho mãn cuộc
cuối rồi dè dặt cũng hư không
khắc mấy chữ thơ vào khói thuốc
mắt còn sau trước hỏi minh mông

Tự biết

Nằm đêm sùi sụt nhớ quê
về dăm bảy bữa có về mãi đâu
tay rờ nhúm đất mà đau
bụi môn cây khế buồn cau trách người

Nhớ làng

Bây chừ làng có còn đâu
cái tên khối phố nghe rầu bất nhơn
biết thành thị hóa nông thôn
là nên, sao bụng tôi buồn dã man!

Sóng sông

Tôi về náo động tiếng sông
Sóng không đổi chỉ có lòng đổi thay
Biếc im nước một sông đầy
Minh mang con sóng bàn tay mẹ về

Người say sóng đến u mê
Hồn nhiên sông vẫn bộn bề phù sa
Sóng đâu còn trẻ để mà
Tôi còn mấy nỗi xông pha để còn

Nằm im nghe sóng lon xon
Nghe trong đáy sóng rêu rong tựa mình
Quấn bàn tay giữa sóng xanh
Bàn tay với khóm lục bình trở đời

Tôi về tìm sóng trong tôi!

Giữ

Tôi cũng muốn giữ nàng tôi chặt cứng
nàng bảo tôi anh sức yếu phải ghì
em mạnh mẽ còn hơn là vỏ trứng
giữ anh, thà có lỗi với chia ly

Nghĩ về đàn...

Đàn bà gặp một tuyển thơ
bìa không hạp chẳng bao giờ đọc trong
đàn ông sở hữu ba vòng
chứa môi mắt buổi lẫn bóng còn ham

Buồn lạnh tiếng

Chuyện cũ mang tro ra rắc biển
chỉ là thi sĩ ướm thơ thôi
nhớ bạn trùng dương buồn lạnh tiếng
bìa mộ hồn du có ngậm ngùi!

Mắt ngôn âm

Mắt ngôn âm ẩn chứa bao lời
bằng ánh sáng con đường khúc xạ
môi ngôn, lắm khi còn điêu trá
mắt ngôn âm chẳng dối bao giờ

Ma & Phật

Eo nhỏ lưng thon mắt hạt huyền
Tóc chạm vai thêm má lúm tiền
Phật bảo sắc tức là không sắc
Ma dụ ta sắc tức là duyên

Thú tội của một bị cáo

Trọn đời bị cáo yêu ma
yêu dân yêu nước thưa tòa: nói điều
lời nguyên sống chết vì yêu
đều là bị cáo nói điều, thưa tòa!

Tử sách nhà nàng

Nàng kéo tôi ra bỏ chông chơ
Xếp ngay khoảng trống một nhà thơ
Tôi xem ngữ ấy như đầu đất
Nàng lại xem tôi gã dật dờ

Tội gì?

Đàn ông lãng nhăng đủ món
cà phê, thuốc, rượu, đàn bà
tội gì em khư khư đợi
cái người chưa được sinh ra

Anh đừng ngáng chân em nữa

“Anh đừng ngáng chân em nữa
hãy cho em trôi bèo bồng
anh hoa lá cành chùm tím
còn em bèo bọt trôi sông

Anh nói yêu em thiệt sự
nhưng không nở phụ chị nhà
yêu rứa làm chi cho khổ
suốt đời chùng lén như ma

Ê! Đừng rắm ra rắm rút
đờn ông ai lại khóc nhè
thút thít phải là em chứ
chiều còn lủi thủi sơn Khê

Anh đừng ngáng chân em nữa
tóc em có sợi bạc rồi
cho em được ngồi tựa cửa
mơ ngày mình đã từng vui”

Nếu bạn là tôi thử hỏi
bạn ngáng chân nàng nữa thôi!

Năm bài Haiku

1
một tàn sen rụng
sóng gợn
chuồn chuồn bay la đà trên mặt nước

2
đỉnh núi đâm vào mây
con suối róc rách
tiếng chim kêu trong thính vắng

3
chạm vào môi em
ngón tay ấm
màn hình nhấp nháy như những đợt sóng nhỏ

4
câu thơ chìm xuống
mắt mờ dần
tiếng bíp bíp từ chiếc phone trợ trợ

5
lá vàng chịu sự đè nén của lá khô
con gián đất
cảm ứng hơi người bắt lực trốn chạy

Mùa thu mây

Tôi tiễn một đời mây bi thiết
Tôi chào một rẻo mây vẫy bay
Tôi khóc một chùm mây li biệt

Tôi rời một nẻo mây ngủ say
Tôi đợi một làn mây khánh kiệt
Tôi tin còn một sợi sum vầy

Gió đuổi mây đi miết
Hãy còn dấu vân tay

Phù vân là bất diệt.

Lưu linh về xứ

Biệt tấm mặt ngắn mặt dài
bồng dung xuất hiện rạc rài nghiêm trang
chắp tay tạ xóm tạ làng
rưng rưng cảm mấy nén nhang trái lễ

Gã ra viễn xứ làm thuê
về trông sang chảnh bọn bê đố em
xứ người dẫu có lọ lem
về quê chả lẽ lem nhem sao đành

Giữ trâu chăn vịt bu quanh
nỡ đâu gã lại vô tình giả lơ
thôi tiền dành dụm in thơ
thương không đủ hết bơ vợ, sượng sần

Chân xưa phồng cộm nổi gân
chữ non mơn mớn ra chân Việt kiều
nhón đi ngả ngớn liêu xiêu
thò tay bắt hụt bóng chiều qua mau

Nhớ hôm gã sắp lên tàu
mấy bông bí mấy giây trâu níu dai
cái tên đã rạc đã rài
ráng thơ mà giống như bài hú vong!

Mặt mộc

Anh muốn được nhìn mặt mộc
của em dù chỉ một lần
để biết khi quên son phấn
có giống người anh yêu không!

Anh biết em ưa son phấn
nên mới mua về tặng em
lạ khi em không trang điểm
anh thấy yêu em nhiều hơn

Cái tánh của anh lạ thế
nên có nhiều cô bỏ đi
anh biết nhưng anh không thể
mách bảo trái tim điều gì

Anh không được nhìn mặt mộc
nên lòng rất đổi tự ti
anh giống như tên nô bộc
em thì như bậc vương phi

Một lần nhìn thôi em nhé
hay là ta chia tay đi
yêu nhau mà lòng không mộc
thì yêu nhau để làm gì..

Ngày Hội An lên xưa

Thì rêu bụi đèn thờ nhấp nháy cổ văn thôi
những mái nhà đêm mưa thắc thỏm
vẫn náo động một chùa Cầu trầm lắng
vẫn y nguyên bóng khi gác sông Hoài

Thì cũng tiếng chuông chùa rơi lắng trong mưa
có giọt li ti nào rơi trên phố cổ
yêu dấu Ạ, anh bỗng dung trẻ nhỏ
như ngày xưa nghe sững tiếng rao đêm

Cô gái tóc vàng cắt Hội An vào tim
chân lóng ngóng dặm trên hè phố hẹp
vẫn còn đó bên vòm mái khép
bức tường xám thơm mùi bánh nếp
bóng em gầy gánh lạng khúc Phai Phô

Con đường nào Nguyễn Nghiễm để thơ
Chế Lan Viên vẫy vùng thi tứ
Trần Hoàn hát, Cao Chu Thần múa chữ
điệu hành ca chấp chới trước chùa Ông

Hội An nghèo nhưng giàu có rêu phong
Hội An nhỏ như một vòng tay lớn
Hội An cổ như nỡn tơ mơn mớn
Nổi thẳng trầm, hưng phế với muôn xa

Tôi không có mối tình nào vụn vặt

Tôi không có mối tình nào vụn vặt
mảnh tình nào cũng nhức nhối tim gan
kể luôn cả những miếng tình lãng xẹt
sánh vai ca chưa hết một cung đàn

Một khoảnh khắc lại nhớ nhau mới lạ
chưa biết hôn biết khóa, tiếc gì đâu
chỉ hít hít mùi hương thơm trên má
chỉ vôn vôn vài sợi tóc trên đầu

Tình lớt phớt lại đậm thơ, trời ạ!
mà có khi chung chiếu với chung giường
lại chẳng nhớ chẳng hình dung chi cả
chẳng nhớ màu cũng chẳng nhớ mùi vương

Tôi không có mụn tình nào vụn vặt
mảnh tình nào cũng như lưỡi móc câu
ai cũng nghĩ là tình yêu lãng xẹt
tôi thì gom lãng xẹt cát trong màu

Tôi không có miếng tình nào vụn vặt
người qua đời tôi không nhớ như nhau
người nhớ buổi chiều sương người khuya khoắt
người khi sum vầy người nhớ khi đau

Tôi không có mụn tình nào vụn vặt
mảnh tình nào cũng bén tợ dao cau
kể luôn cả những miếng tình lãng xẹt
quen qua đường nhớ mấy chục năm sau

Tôi không có mụn tình nào vụn vặt
mảnh tình nào vỡ nát cũng đậm thương
miếng tình nào cũng sâu như vết cắt
mối tình nào cũng khắc cốt ghi xương

Xứ xang

Tháng tận tôi về thăm mộ chí
Môi nhớ mùi thơm hương ổi ta
Con chim lẻ bóng trên cành khế
Nhìn tóc người xưa bỗng hót oà

Mẹ ra trước cửa đêm thường mộng
Em hát hiu chiều thấp thoáng am
Tiếng kinh cứu khổ chừng lay động
Tiếng kệ u trầm nhói cuống tim

Ao cũ vườn xưa con chó lác
Giếng rêu nhà bếp vẫn điêu tàn
Thắp hương chú út buồn không khóc
Người về phương viễn nhẹ nhàng hơn

Mười mấy giờ thôi cờ đã khác
Hôm qua trách mắng bữa nay mời
Anh em nhà nẫu nhìn khang khác
Không tự nhiên như buổi thiếu thời

Người vẫn sa đà trong tiệc rượu
Học đòi quan cách tụng pho kinh
Người ở phương về như thiếu ốm
Thấy học trò xưa giật cái mình

Còn mấy lần thăm quê xứ nữa
Thương bao nhiêu nữa cũng quay đầu
Tưởng gặp quê rồi thôi nước mắt
Nào ngờ nước mắt lại càng sâu

Trả em cánh cửa

Cửa em em không thiết giữ
mở cổng thả gã đi rồi
gã gỡ bản lề cánh cửa
lò dò cổng cửa đi chơi

Nhớ em vuốt ve cánh cửa
thướt tha một bóng u hồn
hình như vết dao em cứa
bây chừ đã kéo da non

Em đã không thềm cất giữ
còn ai lưu luyến làm gì
gã đúng là tên hung dữ
nhìn hoài chỗ cửa nhú mi

Gã ác, mang theo cánh cửa
đêm hôm trái gió trở trời
ngủ trong căn nhà trống trênh
lấy gì chèo chống ma trời!

Nhiều khi cũng muốn quay lại
trả cửa trao luôn cả chìa
để em khóa cài thật chặt
mỗi khi gió lùa cơn khuya

Trả rồi gã đi uống rượu
nàng đã cho gã ra rìa
gã không nợ em gì nữa
tha hồ tán tỉnh lia chia

Mà vẫn lo em quên khóa
thời nay trộm đạo hơi nhiều
gã thật là đồ tối dạ
dọn đường cho tên láu cá
còn vờ cao thượng tình yêu

Ra tư trời vẫn lạnh

Ra tư trời lạnh hốt nhiên nhớ
đôi mắt em khờ sau tóc voan
giang hồ non nước anh trôi nổi
mà mắt khờ xưa vẫn chập chờn

Mà mắt khờ xưa vẫn hiện hồn
anh nhớ cái thời sẵn ghế cơm
ngồi ăn với bạn mà anh tưởng
em còn đâu đó phía con mương

Em còn đâu đó phía tang thương
cầm tay anh lạc giữa chiều sương
mỗi lần uống rượu hay ca hát
anh liếc trông theo tận cuối đường

Anh liếc trông theo một bóng đường
mờ mờ hoa khói sóng mù phương
em về trong phút thăng hoa ấy
chia sót cơn rầu giữ chút thơm

Chia sót cơn rầu buổi nhiều hương
mắt em gân đỏ nấu trong cườm
anh còn mắc nợ em nhiều lắm
trả hết đời anh vẫn sót hương

Trả hết đời thơ vẫn sót chương!

Tôi đi tôi ở tôi về

Tôi về ngồi với trẻ con
tôi thấy tôi còn trẻ nhỏ non sương

Tôi về ngồi hít mùi hương
tôi thấy ruộng vườn ấm áp vô biên

Tôi về hôn nữ thanh niên
tôi thấy tôi hiền như thể ni cô

Tôi về ôm những nắm mồ
tôi nghe tiếng gọi hư vô kiếp người

Tôi về bên mẹ cha tôi
tôi như đứa trẻ mồ côi được bỗng

Tôi ra đồng ngó mình mông
chèo ghe vọc sóng biển Đông nước mình

Tôi về chấm hết lưu linh
tôi ảm hơn tình trên cỏ bờ đê

Tôi đi tôi ở tôi về
tôi thẹn lời thể tôi bỏ tôi đi!

Tên anh xăm bên trái

Tên anh em xăm vú trái
tên chồng em xăm vú phải
mỗi lần thay váy đổi xiêm
xoá đầu mỗi tên một cái

Chồng hỏi em xăm tên ai
em dối tên thời con gái
tên anh giống tên đàn bà
chồng em không hề nghi ngại

Vẫn còn mỡ màng mông trái
em chưa hề xăm tên ai
nếu em lấy chồng lần hai
tên chồng em xăm mông phải

Mông trái vẫn là tên anh
vẫn dối tên thời con gái
dẫu em có mấy đời chồng
tên họ cũng về bên phải

Còn em suốt đời yêu anh
tên anh cũng về bên trái
thiệt ra em cũng không đành
không đành nhưng mà em phải

Anh đừng có giận em nha
con em đang thì con gái!

Sự hấp dẫn của đàn bà

Sự hấp dẫn của đàn bà trước tiên là nhan sắc
chứ không phải đức hạnh

Sự hấp dẫn tiếp theo của đàn bà là tài hoa
chứ không phải riêng nhan sắc

Sự hấp dẫn làm nên chất của đàn bà là đức hạnh
chứ không phải chỉ nhan sắc và tài hoa

Nhưng cái hấp dẫn nhất của đàn bà
không phải cả ba điều trên mà là sự rung động
bí ẩn của đối tượng trước người đàn bà đó

Điều ấy có đúng với thơ không?

Chiều Florida

Chiều Sài Gòn mưa. Một mình.
em chu môi nói không thềm nhớ anh
cho ta gieo một keo thần tiên
xa xôi không còn ai gây phiền

Chiều phương này Miami biển xanh
bàn chân lưu linh đùa rêu rong
mù xa sóng tây biếc muôn trùng

Về Houston mù sương quạnh hiu
khói trắng mênh mang bay ngang chiều
con tàu co ro trên đường băng
nỗi buồn ùa theo không nói năng

Chiều Sài Gòn tiếng mưa như than
bao năm rồi đây héo hon môi nàng
rơi về đông hay rơi về tây
ta còn mùi hương trong vân tay
ta thềm màu hương không ai hay

Khúc véo von không dành cho người trẻ tuổi

Cầm tay em một chút
Vuốt tóc em một lần
Anh đừng ôm em nhé
Em sợ mình tủi thân

Sông vẫn trường giang cũ
Bến vẫn Thanh Hà xưa
Câu thơ chiều Khu Sáu
Theo em đến bây giờ

Mai anh về viễn xứ
Thêm một lần biệt ly
Ngoại về chăm cu Tí
Nội về chăm bé Ti

Cám ơn bài hát sến
Cám ơn câu ca mòn
Cho những người quá tuổi
Được một lần véo von

Ngậm

Ngậm đôi môi em lộng lẫy điêu tàn
và trắng lệt lẹt mi ruồng rẫy
anh không tiễn tình đi
nhưng anh không níu lại
tụ tán tụ tan là một lẽ vĩnh thường

Ngậm sợi tóc em
đâu đó có một phần chín sợi vàng
anh ngẫm câu thơ mùa thu không trở lại
Houston không có lấy một con sông
mà đâu có sông đi nữa
cũng không tìm đâu ra một cánh buồm
từ vạn đợi

Ngậm câu thơ em
nuốt không trôi nỗi buồn
không gặp gỡ mà chỉ còn li biệt

Ngậm đôi môi em lộng lẫy điêu tàn
điêu tàn và thê thiết
cũng có thể là đôi môi thứ mười mười lăm mười bảy
thứ một trăm
những đôi môi anh không bao giờ biết đến
lưỡi câu thơ không để kháng nổi thi nhân

Ngậm môi anh đi chiều Sugarland
biển Galveston đục ngầu đỏ quạch
dòng nước không xanh mơ như mơ tưởng
trong những câu thơ phá cách
chỉ dành riêng cho một người
(không phải là em)

Vì sao không phải là em
chỉ một mình anh biết.
một mình em biết

Trước mộ người học trò cũ

Thôi con ở lại, thầy về
Chân đi trong cõi mù che khuất đường
Một mùa thu rớt trong hương
Lạnh lan từng kẽ tóc sương bờ thờ

Thôi con ở lại, thầy về
Bạn bầu con tiếng chim quê ríu lờ
Khói không bay thấu mây trời
Con chia một nhúm hương mời bạn con

Thầy chưa từng hót véo von
Chưa từng tới cửa hầu môn chục ngày...
Con đi trả nợ để thầy
Cầm viên phấn dất dứu bầy em sau

Biết còn bao nữa cỏ lau
Thầy chong đèn nén lòng đau thức thắm

Biết

Từng tuổi này anh biết phải quên ai
và cũng biết sẽ nhớ ai mãi mãi
dấu trái tim có đôi lần vụng dại
nhưng anh tin nên vụng dại đôi lần

Vì thơ anh lẫn quẩn với tha nhân
chẳng còn có cái gì ngăn cách nữa
tim thúc hối cứ yêu đi đừng sợ
mùa thu nào lá úa lại không rơi

Khi xuống mồ chỉ còn có thơ thôi
một nhúm bột rắc vào sông viễn xứ
thơ không chết khi nhà người quy khứ
anh nghe tim và hối hả lên đài

Anh không cần không biết em yêu ai
yêu thi sĩ hay yêu chàng bán củ
bị tình phụ từ khi còn tí tuổi
rất lì đòn em đừng sợ anh đau

Người thương anh đang ngồi đó chải đầu
và anh vẫn là tên chồng mẫu mực
em đừng sợ anh bị buồn oan ức
từng tuổi này anh biết nhớ quên ai

Bolero cho mây

Tôi đã chờ mây lâu lắm em
Mây bay ngang ngược mây im lìm
Mây buồn son phấn mây thêm thiếp
Mây tít cao chiều mây cuối đêm

Tôi ngồi đốt thuốc nghe mây hát
Sợ viết thơ tình mây sẽ ghen
Mây vẫn lững lờ trôi tít tắp
Đừng phụ tình mưa mây sẽ đen

Trời cao xanh kệ mây sà thấp
Một chút mưa thôi ấm lạnh người
Mây trốn vào đâu tôi cũng biết
Vì mây thường dạt bốn phương trời

Tôi chờ mây đến khi tàn thức
Khi cuồng phong dậy khắp biên cương
Mỗi khi mây trốn trong lồng ngực
Tôi ấp bàn tay lên khói sương

Đòi trả nụ hôn

Tôi đòi em trả nụ hôn
ngày xưa hò hẹn em hồng nhan ơi!
tôi tin em nói một lời
mấy mươi năm cũng không đời nào quên

Em nhu mỗ nói hôn hôn
rồi em quên phứt tình nhưn ngóng chờ
nhắc rồi em vẫn giả lơ
lo thâu tóm những bài thơ tặng người

Tôi đòi em trả cho tôi
em không trả nợ thì thôi. Tôi buồn
tôi không làm gã con buôn
chỉ mong lấy vốn nghĩ còn được yêu

Em chưa xé tôi đã chiều
nỡ đành không trả ít nhiều sao cứng
tết này không có gì ưng
ý bằng cái nụ hôn từng hẹn xưa

Nếu em vẫn trả lời chưa
tôi di chúc trả cho mưa hiên trường

Ba la yết đế*

Tôi quỳ tụng một thời kinh
tội từ tâm sám hương linh lúc về
từng gây tội lỗi dầm dề
tắm thân ngũ uẩn muối mê cả đời

Thời trai chơi chạy, chạy chơi
giọt sinh linh chẳng biết rồi còn không?
những khuya lén vợ trốn chồng
gây bao oan nghiệt bờ sông chân cầu

Tiếng chuông đánh thức nhiệm màu
oan oan phiền não ưu sầu đeo mang
sanh cầm trú xứ thế gian
bị che khuất bởi tấm màn vô minh

Tôi hoài gỡ gỡ tụng kinh
cớ sao lục đục thất tình còn y
án ma ni án ma ni...**
ba la yết đế... từ bi độ người

* Ba la yết đế: (paragate), có nghĩa là đi qua bờ bên kia tới giác ngộ (Ma ha Bát nhã Ba la mật đa tâm kinh)

** Án ma ni bát di hồng: (Om mani padme hum): Lục tự đại minh chú. Vì là thần chú nên không thể giải nghĩa.

Tranh: Đặng Tiến

Chiều viếng chùa sư nữ

Năm xưa em xuống tóc
quyết tâm làm ni sư
nhưng thấy anh bật khóc
em không đành làm nư.
Anh đi vào chiến trận
rồi tiếp lại đi tù
năm mươi năm viễn xứ
gặp nhau một chiều thu

Em trù trì sư nữ
đúng như lời nguyện xưa
anh chấp tay bạch cụ
mắt bàng hoàng ngấn mưa
Khói hương chùa sư nữ
tụ tan rất hững hờ
Kính Ma Ha Bát Nhã
không giống như là thơ

Người đi bên tinh quái
hình như biết giả vờ.
mà anh cũng tinh quái
Cứ giả đồ ngớ lơ

Bạc Xanh

Khi đi đầu xanh
lúc về đầu bạc
lúc đi đầu bạc
khi về đầu xanh

Giữa xanh và bạc
giữa bạc và xanh
làm sao em biết
làm sao biết anh
là bạc hay xanh
là xanh hay bạc
đến lúc tan tành
bạc xanh nào biết
già đầu vẫn lạc
giữa bạc và xanh
biên giới mong manh
giữa em với anh
vẫn xanh và bạc

Nếu yêu nhau họ biết

Nếu yêu nhau họ biết phải làm gì
câu nói đó là của em đấy nhé!
anh biết vậy nên làm thình lạng lẽ
mộng không đâu đã hóa mị thường

Anh vò đầu còn mấy sợi rớt thêm
mỗi tích tắc sợi thời gian chậm rãi
chuyện cũ rích nghìn năm còn tê tái
chuyện mười năm gần xịt huống chi

Nếu yêu nhau họ biết phải làm gì
câu nói đó anh lập lẩn thứ X
câu nói đó đã làm anh khảnh kiệt
chữ ngôn tình gửi hết vào thơ

Anh quăng mình vào cuộc tú lơ khơ
con Joker oằn mình mưu hạnh phúc
nhưng thiệt sự chẳng bao giờ có được

Nếu yêu em anh biết phải làm gì
nếu yêu anh em biết phải làm chi.

Chuốt mây

Quăng bút lên rừng đi bút mây
Mây chẳng mây chịt bút đau tay
Mà không bút lấy gì để thắt
Lấy gì nuôi hai đứa con đây

Ta ngồi chuốt sợi mây rừng cũ
Giống mảnh chịu sao thúng lúa đầy
Từ ấy mười năm qua cái chớp
Em về thiên cổ ta đi tây

Ngoảnh lại phương nhà mây xám xịt
Lúa chắt lên xe gióng rụi thời
Ta chắc rừng xưa mây vẫn tốt
Có ai còn bút giống ta đây

Bút đã cô đơn thời gõ phím
Mây buồn thép chỉ đã lên ngôi
Người cùng mây bút năm xưa đã
Đi đến cùng hang cuộc nổi trôi

Nhớ mây nhớ núi rừng biên giới
Nhớ lưỡi dao con bén ngút trời
Nhớ chú em thành mây trắng lớp
Nhớ nhà ráng chịu cứ khơi khơi

Còn làm sao nữa làm chi nữa
Nước người mây hiểm tợ vàng thoi
Ngày xưa ta chuốt mây tay đứt
Giọt máu hành ta đến cuối đời

Góc cạnh

Cuộc người
có góc tù góc nhọn
ta sống
hình vuông

Những điều phải trái
không bao giờ
có một chuẩn mực nhất định

Bài thơ
không cần vần vè
vì nó cần phải thế

Giống như anh
cần đàn bà để bổ sung
những tố chất khiếm khuyết
mà thượng đế bỏ quên
khi tạo dựng một người đàn ông hoàn hảo

Lên núi cao

Lên núi cao
Lần đầu tiên mây thấp đậu trên vai
trên vạt áo bênh bồng sương núi choáng
tay nắm lại có gì đâu tan loãng
mới ngộ ra mây khói lạc trôi này

Có khi mây lơ lửng chín tầng trời
khi quán quýt khi ân cần dịu ngọt
khi sắc lạnh quạt vào ta rất buốt
khi hững hờ tung tẩy cuộc mệnh mông

Không chim quyên cũng chẳng có nhãn lồng
mây cũng vẫn bênh bồng như đã gió

Không yêu tôi nhưng em lại...

Không yêu tôi
nhưng em lại đành hanh
sợ tôi thuộc về người khác
em muốn tôi
đứng như trời trồng
nhìn em với chồng em
múa hát!

Không yêu tôi
nhưng em lại muốn tôi
đừng bầu víu với cô nàng nào
đến già đời đến chết
trong khi em để sòn sòn năm một
bầy thiên thần ngoan

Không yêu tôi
nhưng em lại không cho tôi
viết thơ tình cho bất kỳ ai
(chỉ trừ em là tốt)
và em chỉ đọc liếc qua
rồi đốt
sợ chồng em ghen

Không yêu tôi
nhưng em lại nghĩ rằng
suốt đời tôi
chỉ có em là thần tượng
chỉ có em
là người tôi tơ tưởng
trong mơ
là người tôi sùng kính
trong thơ

Nhưng hôm nay
có lẽ em sẽ bất ngờ
khi đọc bài thơ tôi ứng tác
cho em
chứ không cho
một nàng thơ nào khác

Hiển tặng

Ngộ hiến một em lần nhứt
Ta biến thành gã đàn ông

Phụng hiến một em lần nữa
Ta cun cúc thành ông chồng

Những lần sau nếu tính hết
Như bãi cát dưới bờ sông

Tận hiến một lần sau chót

(Lần này ta giấu trong lòng
Nhất định không cho ai biết
Bao giờ còn cái bình không)

Em như hoa tươi vẫn nở
Phủi tay ta cũng vui lòng

Còn chút nên hình hiến tặng
Ta mới chịu về hư không!

Độc thơ em

Ai có nghĩ thơ em điệu
anh thì thầm thơ em thiếu
bóng dáng một người bên em
nhưng có bóng người xa xăm

Người ấy là ai em nhỉ
giả dụ là anh thì sao
chỉ mới manh nha chút nghĩ
lòng như nắng gặp mưa rào

Thì ra tuổi nào cũng vậy
hễ yêu thì đều như nhau
đều giống như người dài dại
yêu không hề biết làm màu

Viễn xứ vọng người cố xứ
cố xứ ngóng người bên trời
tình yêu giống như thú dữ
không bao giờ chia cho ai

Anh nhớ Sài Gòn anh không nhớ em!

Anh không nhớ em anh nhớ Sài Gòn!
nhớ những chiếc xe rẽ bất ngờ làm em chói với
ngã trọn nuốt nà vào tay anh

Anh không nhớ em nhớ Ngã Tư Hàng Xanh
đêm ấy trời mưa bay lất phất
em đọc anh nghe câu thơ mới viết
câu thơ anh nhớ đến bây giờ

Anh không nhớ em nhớ đến ván cờ
anh chấp con xe em đòi con tướng
anh nhớ cái tánh người ngang bướng
cái chi cũng giành phần hơn

Anh không nhớ em anh nhớ Sài Gòn
em có là gì của anh đâu mà anh phải nhớ
chỉ biết khi buồn là anh trốn vợ
vô phòng một mình lẩm nhẩm thơ em
nét chữ mờ dần mà bóng chữ đầy thêm

Anh nhớ Sài Gòn anh không nhớ em!

Giả dụ làm sư

Chẳng lẽ nhìn em mãi
người ta sẽ nói mình
sư cũng mê gái đẹp
có khác gì chúng sinh

Nhưng không mê cái đẹp
sao con mắt biết nhìn
sao trái tim biết đập
sao bỗng người run lên

Biết cũng là xương thịt
biết sẽ là tro than
biết thì cũng biết vậy
một sát na quên liền

Sáng niệm kinh Bát Nhã
chiều tụng chú Đại Bi
hiểu vị lai quá khứ
vẫn không sợ A Tỳ

Không trách người cởi áo
khóc như mưa rời chùa
bởi vẫn còn lục đục
và thất tình như ai

Tiếng gọi

Gọi một tiếng cầm thú
cầm thú không trả lời
gọi một tiếng loài người
loài người vừa thất tán

Gọi em chiều chạng vạng
em về lúc nửa khuya
em về để chia lia
những chập chờn ma mị

Anh gọi ra từng thứ
trong va li thời gian
những muện mắt biệt xứ
anh không hề ăn gian

Gọi em như sợi thuốc
ám ngón tay sạm vàng
gọi em như độc dược
uống vào chưa kịp tan

Goi đò sông lạnh tiếng
gọi sông đò mù người
trận đời thua xiểng liểng
bó gối buồn thiu thòi

Vỗ vện gọi ngòi một
cũng vượt tay anh rồi

Vai tôi buồn đã nắn gân

Vai tôi gân đã buồn rồi
Thẹn đau lời hứa suốt đời công em
Cánh tay gân guốc trắng niên
Bế em bụng dạ qua biển qua sông.

Bờ vai của một người chồng
Tới khi hạnh phúc làm ông rụi dần
Bây chừ tôi công phù vân
Được chăng hay chớ cũng ngần ấy thôi

Ráng lên buồn nhé vai tôi
Có rêm nhức cũng từng hồi đó nghe!
Công cha rời bụi mặng tre
Năm nào về với suối khe đã gần

Vai tôi buồn đã nắn gân

Rượu giang hồ

Tôi đổi tôi để lấy một bình
rượu giang hồ cho gã yêu tinh
yêu như rót rượu ra ngoài chén
thơ như khớp xương lúc trở mình

Tôi đổi em để lấy một thời
thơ ngây chưa biết chuyện trời đời
tôi quỳ mớ tóc em là suối
đâu biết già rồi tóc rụng thôi

Em bỏ tôi đi lấy tấm chồng
tôi buồn như chó chạy long rong
không lẽ buồn vong tở với tưởng
tôi phải còn lo kiếm bẻ bông

Em cũ xa rồi em mới đến
lại yêu lại bị mỹ nhân hành
đất nước đã đến ngày thống nhất
bạn chiến khu về da bủng xanh

Em thành vợ ngụy buồn lơ lảo
tôi thì khổ chuỗi lẩn Trần Minh*
em tới chợ trời buồn kiếm gạo
nuôi chồng cải tạo tuốt trên xanh

Biết mấy là em em biết mấy
biết ai trong đó thiệt yêu mình
biết yêu mình thiệt hay yêu giả
hỏi ai chừ họ cũng làm thình

Tôi đổi tôi để lấy một bình
rượu giang hồ uống nhớ yêu tinh
lúc nào cũng giống như con nít
cứ tưởng yêu ai cũng thiệt tình
cứ tưởng ai yêu cũng hết mình

Cả đời bị gạt như chong chóng
mà vẫn chưa hề thấy thất kinh

---

* Tên nhân vật chính một vở tuồng cổ dân gian

Lạc lòng

Em lạc lòng tôi đã lạc lòng
không ai chờ đợi chẳng ai mong
mùi thơm hương quế từng run rẩy
thui thủi tôi về đêm vắng trăng

Tôi lạc lòng em đã lạc lòng
cơn đau vò xé sợi mi cong
dường tôi nghe tiếng phong linh khóc
chiếc lá thu còn một kiếp vong

Tôi bấy chừ tôi lạc nhách tôi
lạc thơ lạc nhạc lạc chòm môi
tàn canh đèn gió run run thở
sao giữ cho tròn cuộc lạc trôi

Tôi lạc lòng xin tỏ khúc nôi
lạc từ em lạc gió trùng khơi
em là biển tôi là con ốc
lúc mù sương lạc khát khao lời

Mư sát

Không biết em từng mư sát
anh bằng tình yêu rong rêu
lúc ấy tim anh điếc đặc
bởi thuốc em cho quá liều

Anh cũng đã từng mư sát
đời trai trong quán cà phê
mỗi lần môi anh bị nhạt
anh lại liếm lên lời thể

Chỉ xin em đừng mư sát
những người khi họ dám yêu
tội đó Chúa không trừng phạt
nhưng ngài sẽ buồn bao nhiêu

Anh sẽ không còn mư sát
đời mình trong đám ma men
mỗi lần môi anh lại nhạt
câu thơ sẽ giữ thẳng bằng

Anh cảm ơn em mư sát
cho anh nếm mùi yêu đương
và tiếc cho bao người khác
mư sát tình yêu trên giường

Muối cá chuồn

Anh hân hoan rải muối
vào trong hũ cá chuồn

Phần riêng anh rắc muối
phần riêng em xếp chuồn

Muối thì đi phần muối
chuồn thì đi phần chuồn

Hai thứ không chịu thắm
nên suốt đời cá ươn

Bi kịch một người

Yêu một người
nói yêu với một người

Nói với một người
yêu một người

Hình bóng một người
trong một người

Nhớ một người
chiếu chẵn với một người

Buồn đau chỉ riêng
một người

Thơ ngây rất cũ vẫn còn ngây thơ

Về làng đứng ngắm tò te
chỗ này là cái bụi tre đầu hồi
chỗ này anh đứng em ngồi
hai cây ổi sè, bởi lời chứng minh

Loanh quanh tìm quất tìm quanh
bóng mây chơi ác cứ đành đoạn lu
tìm đâu những trái mù u
đã run rẩy rụng chỗ hư hỏng nào

Thấy làng mà chẳng thấy ao
con mương thủy lợi ào ào nước xuôi
đôi trai gái đội nón cời
xảy rơm mà cũng xảy đôi giữa đồng

Đường làng quanh quẹo bê tông
run run mấy chiếc công nông chở hàng
thấy cô gái mặt trái xoan
cày lên thảm lúa từng hàng thẳng tưng

Về quê đáng lẽ tung bừng
vui vậy sum họp quây quần bà con
mà sao buồn lạnh trong lòng
thơ ngây rất cũ vẫn còn ngây thơ

Yêu người khác đạo

Em về hưởng nhan thánh Chúa
Chả lẽ tôi lên Niết Bàn
Cực Lạc, Thiên Đường xa lắm
Kiếp nào đảo hải, di san!

Ở cõi trần gian ly cách
Lên trời cũng đọa cách ly
Thôi thì chúng ta khắc nhập
Tội chi khắc xuất làm chi

Được một bữa vui một tháng
Được một mùa vui một năm
Trời mà nới tay gia hạn
Ta vui từ nguyệt tới rằm

Mai em hưởng nhan thánh Chúa
Tôi yên tâm lên Niết Bàn
Chúng mình đã yêu như rứa
Tuyệt vời trong cõi hỗn mang

Diêm vương hào huê thả cửa
Âm ty ta cũng không màng
Tình nhân mai sau sẽ bái
Đôi ta đế, hậu tình lang!

Mùa mộng thường

Mùa trời đất Sài Gòn đông đánh mới sáng ngỏ lời rạo rức xuân tình trời trong gió mát tình thắm duyên trao chiều đã âm âm giông gió vẫn vũ mây đen nói lời chia biệt.

Tôi ra đứng ngã ba đường đời một thằng đàn ông lưu linh sợ muốn chết những chiếc xe trốn mưa rú ga tìm kiếm những oan hồn em hồn nhiên phủ bụi tâm tư vướng vào mái tóc.

Mùa trời đất Houston chán ngắt mai sáng mù sương xuân phong hiu hiu buổi trưa oi nồng hạ huyền bưng bức chiều gió lạnh đầu phía bắc tràn về rét run cầm cập .

Máy móc muốn thích nghi ba mùa đã mệt hướng hồ gì tôi trái tim đất sét cứ phân vân em ở xa em ở gần em nào đáng giữ lời thương em nào đáng để mình chai mặt nói một câu xanh rờn rồi nấp trong thơ trốn mất tăm mất biệt.

Mùa đời chúng ta niên hạn chập chờn em chơi trò cút bắt tôi chơi trò trốn tìm mà sông cạn khô phơi phong toàn cát đồng sạch khô rơm rạ chỉ có tàn tro đốt đồng bay tung tóe chiều hôm.

Mùa Sài Gòn nắng không có em chiều mưa cũng vắng em áo dài váy ngắn quần jean bạc màu anh ra ngồi cà phê chốn cũ bàn chân thường ngộ con đường anh về xứ xa chiều khuya khuất lấp mơ hồ em buộc thắt tình cầm.

Chưa một lần ôm em mà vẫn nhớ chưa một lần hẹn nhau mà vẫn chờ chỉ là những lần lần quất trong thơ người phiếm chỉ mà tình dẫu bể.

Là sương thôi nổi mù vây kín ơi em phong kín mộng thường!

Phép thử

Anh không có quyền yêu bất
cứ người đàn bà nào khi
anh đã có một gia đình yên ấm vợ
con để huê tôi nói cho anh biết

Bà vợ già hét to lên trong phone
cái volume chó chết đang ở chế
độ bật loa hết cỡ
làm tôi đỏ rần cái mặt như gà
cắt tiết giữa buổi hội thảo
về nữ quyền mà tôi vinh dự
được mời làm diễn giả

Các bà , các cô háy, hiếng, trừng mắt nhìn
tôi như nhìn con khùng long thời tiền sử
tôi bỏ nhỏ một câu anh
biết mà anh sẽ giải thích với em sau

Anh không có quyền từ bỏ tình yêu của mình
khi anh không muốn không
ai có quyền cưỡng yêu cho dù đó
là người ghim đời anh vào tờ kết hôn lý trí

Giọng nữ mềm giống như tiếng mèo tru những
đêm động đực

Tôi không kịp tắt cái volume phản thùm đang tên tò trong
lúc các ông các cậu chưa bị lộ nhìn
tôi hả hê thương cảm lão
già bị vợ mắng cho te tua lại bị con bồ
non xúi giục tốc váy

Tôi không đủ khả năng lượng định vấn đề
cái đầu bảo đừng cái chân lụng chụng
cái tài hoa xụi lơ tình yêu chạy trốn mất
biệt mất tăm tôi đứng như trời trồng vò
đầu bứt tai
đăng cưỡng hợm.

Màu cuối

Mà đắm lòng đau nhớ sớm mai
tôi đi như giọt nước mưa dài
tôi đi như thể đi như thể
cầm lấy bàn tay của mắt phai

Tôi thở lòng tôi tiếng rã riêng
tôi nghe tôi thấy tôi ưu phiền
em đi như thể đi như thể
tôi đã quen và tôi sẽ quên

Một giọt cuối năm chiều mỗi rạn
lá đông một chiếc rụng âm thầm
tôi là chiếc lá còn run rẩy
lay lắt bàn tay lạnh dưới âm

Mà đắm lòng đau chiều tiễn biệt
sương đọng thành mưa rớt hột rồi
tôi ngồi hát khúc buồn con nít
sợi tóc coi chừng không muốn rơi

Ai về gõ phím bàn tay mỗi
ngón cũng buồn tênh đợi sớm mai
tôi đi nhan sắc không còn hỏi
tôi về thương nhớ cũng tàn phai

Gió mồ côi

Anh đánh rớt mùi tình trong chén rượu
Em đánh rơi vào bóng sắc phù du
Anh ngu quá chịu riêng mình túng thiếu
Trời cao xanh che khuất lớp mây mù !

Tất cả ả sẽ tan vào hư huyền
Sẽ xanh xao và sẽ rất hư hao
Trái tim ấy biết bao giờ miễn nhiễm
Với tan tành khi biết nhận và trao

Anh đánh rớt giấc mơ thời trẻ dại
Em đánh rơi khỏi ngực tóc mây buồn
Và anh biết dù một người từng trải
Vẫn nhói lòng khi đã nhạt mùi hương

Xa vắng ả anh không về được nữa
Bước thiên di lệch mất khúc mưa rồi
Anh vẫn thế ra hiên ngồi tựa cửa
Hạt sương già ngồi đợi gió mồ côi

Nàng thơ

không có em
tôi chỉ là một gã đàn ông có vợ bình thường
như tỷ tỷ người đàn ông khác
có em
tôi là một nhà thơ có câu thơ đời tôi hiếm gặp
dù chỉ yêu hàm thụ viễn liên
tôi chưa được cầm tay em một lần
nói gì là tặng hoa hay hun hít
nhưng trong thơ tôi em hiển linh thần phật
như tia nắng ban mai
sống dậy trong tôi tứ thơ lẫn khuất
sỏi đá cuộc thời gian
không có em
tôi chỉ là một gã đàn ông hoang toàng
lười biếng yêu đương
vùi mình vào trận tình móng đỏ
có em rưới vào tôi giọt cam lồ thơ đức mẹ
ân sủng phù sinh giấc mơ hoang
không có em trên đời thi sĩ quá cô đơn
thơ sẽ chết vì cuộc tình hư cấu
tôi từng bịa ra những cuộc tình
không có thịt da em nên chỉ toàn xương xẩu

có em thơ mướt rượt trùng trùng tiết tấu
có nàng chả biết ai là người tôi yêu
ghen trật đường rầy
không biết rằng tôi yêu chay một áng mây một
nụ hoa hồng một đóa mẫu đơn một bông trang quê kiểng
cám ơn em đã cho tôi tình yêu làm vốn liếng
sau bao đòi đoạn phân tranh
tôi biết mình có lỗi với em vì không thể sống hết mình
tôi cũng như tỷ tỷ người đàn ông có vợ bình thường
khác tất cả cho tình yêu
chỉ là tấm áo khoác che đậy sự bày trò giả dối
tôi biết lòng em đau
tôi có hơn gì em đâu lòng tôi là mộ phần
mộ phần chôn chặt ngày tình nhân tôi gửi đến em
lời chân thực nhất
dù em có cho phép hay không
tôi vẫn mãi yêu em hàm thụ miễn chuyên cần
cho đến ngày nào hết biết

Chị đừng đẹp nữa được không

Chị đừng đẹp nữa được không
bấy bao sợi trắng như bông sững sờ
em đâu còn gã trai tơ
run như Đồng Tử tôn thờ Tiên Dung

Chị đừng đẹp nữa được không
quỳnh chân em chạy ra đồng hét lên
chị đâu còn tuổi thanh niên
em vừa qua tuổi hồn nhiên mơ màng

Chị đừng đẹp nữa được không
làm sao tắt bếp than hồng chị ơi
ba đêm em đứng ngoài trời
không nhìn ảnh chị sáng ngời như gương

Chị đừng đẹp nữa chị thương
em. Thì nên bớt nghề thường chút chun
bao giờ, thưa chị ngớt run
em ngồi viết tiếp nỗi buồn tréo ngoe

Khoảng lặng

Em nói gì đâu em lặng thinh
anh nghiêng ngó tới đứng khung hình
mắt em buồn quá anh không nở
bắt buộc thần tiên thôi hiển linh

Anh nói gì đâu em vẫn biết
một chữ like thôi đã rất đầy
hai chữ tao phùng tuy khó thiệt
nhưng không bằng đậu để rồi bay

Em có hành tung thơ bí ẩn
mà người dịch nghĩa chỉ mình anh
anh dịch cũng chỉ mình anh biết
dịch rồi còn sợ ngó loanh quanh

Anh nói gì đâu anh mãi miết
thêm gã tình ma ám nhập vào
mắt em buồn quá anh không thể
để cuộc tình mình bị nốc ao

Quy cố hương

Tháng tư hê! Quy cố hương
Tóc đi giống mây đầu ngõ
Bồng bênh như gió vung rơm
Tóc về còn ai lọ mọ
góc nhà ngó sững xa xăm

Tháng tư hê! Quy cố hương
Mẹ cha nằm sâu trong đất
Núm nhau chôn cuối góc vườn
Người bú cuống nhau trắng tóc
Thần thờ mở Hạ Tri Chương!

Tháng tư hê! Quy cố hương
Người cũ ngại ngừng chạm mặt
Người mới bỏ bèn gì ham
Quán xá đờn ca réo rắt
Ta chỉ muốn ăn gió nồm

Tháng tư hê! Quy cố hương
Không cùng bạn ra quán nhậu
Nghĩ mình léo hánh mù phương
Còn biết bao đời tro trấu
Giữa buổi thanh bình nhiều nhường

Tháng tư hê! Quy cố hương
Ngày đi bạn bầu lổm đổm
Ngày về hết thấy trắng sương
Cái loa vẫn treo đầu xóm
Nhưng đã là cái loa phường

Tháng tư hê! Quy cố hương
Ngồi với mộ em mới mất
Nói với tấm bia lạnh dường
như là có em ngồi đó
Cùng anh chia mút khúc xương

Tháng tư hê! Quy cố hương
Còn cái tháng tư nào nữa?
Bà con lối xóm thân thương
Ta biết lấy gì trang trải
Đâu khác mấy tấm tranh xưa
Gió bão xoay vần tốc mái

Tháng tư hê! Quy cố hương
Tháng năm thành người nước khác
Làm sao giống như bèo giạt!
Làm sao như khách qua đường!
Có ngọn đèn nào không tắt

Mùa thu phải gió mà không biết

Mùa thu phải gió mà không biết
Cứ tưởng hiu hiu từng trở chiều
Gió thổi lâu rồi bay mãi miết
Bây giờ ta mới phải lòng đây

Đâu phải chỉ mình anh trúng gió
Em đang cầm cự cạo li bì
Cháy một lần thôi em bộp tở
Nốt bầm máu tụ đã từ xưa

Mùa thu phải gió mà không biết
Đeo ngón tay em nhẫn cuối mùa
Ngón em thôn thả như là búp
của đóa quỳnh hương hé tối qua

Gió máy làm sao ta tránh được
Cần chi phải tránh gió mây dù
Mai ta cạo nỗi buồn li biệt
Gió về tụ lại sáng mưa thu

Mùa thu phải gió mà không biết
đóa quỳnh đón gió mãi khai chưa?

Ai cũng bị cháy

Không ai
tránh được lò thiêu

Đàn ông cháy sém
những chiều khác nhau

Người cháy chậm
kẻ cháy mau

Cháy tang thương
những mái đầu bạc phơ

Khi vừa cháy đến
bài thơ

Tôi lạnh tay giựt
mấy tờ vừa lem

Tự bạch

Bỏ thuốc năm mươi năm
húng hắng đêm phòng trọ
tự đứng lại thấy thèm
rít một quãng sáng nhỏ
rồi thôi dẫu mù tăm

Vẫn hoang tưởng tin rằng
câu thơ dù rúm ró
không bao giờ ra tro
dẫu cháy ba ngàn độ

Bọn văn đòi thế gian
đông như là kiến cỏ
bọn làm thơ điên điên
nhốt chưa đầy một giỏ

Ai rót giếng giống mình
đều tri âm ta đó

Tách khuya

Anh rót khuya vào tách cà phê
bồng nhẹ em thả vào khói thuốc
bàn tay anh vẫn còn lực tuy có hơi run
những đường vân tay mờ mờ níu chặt

anh biết nếu buông ra
anh chỉ còn là một gã lao công già
quét nhớ thương trong khói thuốc
chối là những câu thơ cùn trơ trắt
cùn như đời anh khuya khoắt em

anh hớp từng ngụm nhỏ đen
bằng đôi mắt thao láo đêm mất ngủ
khói thuốc làm anh sặc sụa hắt hơi liên miên
vẫn không ló ra màu tình tự

anh liếm những giọt cà phê cuối cùng
hùng đông đã thuộc về cõi khác
tắm ra trải giường phẳng phiu
chỉ có mùi thơm hương cà phê là thanh thoát
ngấm vào khuya anh.

Yêu gái Bắc

Gái Bắc kỳ năm bốn
ghét Bắc kỳ bảy lăm
nhưng thiệt ra họ cũng
giống như nguyệt với rằm

Trong nước chài ông lớn
ra nước ngoài vẫn y
làm MC em host
chín mười gái Bắc kỳ

Thật tình tôi nói phải
phục nữ phu Bắc hà
trời ơi cái giọng nói
hớp hết hồn chúng ta

Phước đức tôi trúng mảnh
toàn yêu gái Bắc kỳ
nàng không sinh ngoài ấy
mà tính tình giống y

Hồi trẻ bị sút trán
lớn lên bị u đầu
già rồi còn xốn xác
nường cào tôi sạch râu

Rúa mà nghe giọng Bắc
lại run mới lạ kỳ
có pha chút Nam bộ
là cả người mê ly

“Cô Bắc kỳ nho nhỏ”
Nguyễn Tất Nhiên đã hoãn
cô Bắc kỳ nhen nhen
giờ làm tôi gãy răng

Tôi là dân Quảng rặt
lấy vợ người Quảng chay
nên rất yêu gái Bắc
thử lần nào cũng cay!

Ranh chữ

Mới chớp mắt đã đắm chìm hư huyền
quá vắng nào không khu trú trong đêm
rau dền trắng mọc lên đôi tuyết trắng
ngọt ngon như chưa từng thuở rau dền

Đem quê kiếng khuây dần cơn xí xố
rủ rê rê rủ nước non gì
con rệp mền chui nửa vòng trái đất
cũng chơi trò chiết giải khóc như ri

Câu bạo liệt rú lên đòi cưỡng bức
hết niêu cơm gạo hầm lại quay về
về mà hái trái mù u rạo rục
ngó mù trời đổ có thấy ni tê

Có vất hết qua dòng câu vắn ỨC
có đảo diên diên đảo đảo diên thời
tân hình thức đêm động phòng mỗn sức
sóng phù phù ngả rạp chẳng buồn bơi

Lấy ngoa dụ đỡ dần cơn phúng dụ
nói trắng ra mẹ đĩ nháy tưng rồi
dầu ngược ngạo cũng đòi cơn có cũ
xáo trộn nào che khuất chiếc tao nô

Còn sức vóc ngủ muôn trùng cho đã
chiếu chần đầu cũng ấm lạnh nhân tình
áo váy rách hở hang thành của lạ
trụi trơ nào đắp điểm nổi vô sinh

Đứng mụ cả một cuộc người đợi nắng
mưa lay phay nhẹ hạt rắp ranh luôn
trình với tiết lắm khi còn rớt giá
tội tình gì thanh sắc chẳng dâm bôn

Giết tận một bài thơ

Giết một người trong mộng đã khó
giết một bài thơ nổi tiếng càng khó hơn
nhất là những danh tác

Những người phê bình văn học dựa vào hành trạng
tác giả là những người giết bài thơ trước tiên
thứ đến mới là những người vịn thơ người mà đứng dậy
họ ném những lưỡi hái, đũa đao chữ
khi thì chớp nhoáng lúc rất chậm rãi
chặt một nhát bay ý thơ
chặt hai nhát đứt tứ thơ
đôi khi chỉ chém treo ngành
để bài thơ ngắc ngoải mà không tắt thở

Người làm thơ sinh hạ bài thơ
khi lìa đời không còn ai cãi lẫy nữa
bài thơ trơ vợ góa bụa bị kẻ hậu sinh ông chằng bà
chụa chém phang chặt vò xé ném quăng
mà không làm sao chống cự nổi vì người tấn công
nhiều quá
họ lại được những người hâm mộ bảo kê đến tận răng

Những kẻ háo danh túm chặt vào bất cứ chỗ nào
trên bài thơ đem ra khoe giữa chỗ bàn quan
bài thơ giãy dụa bất lực trước gọng kềm trẻ khỏe
của những tên cây đa cây đề văn chương hãnh tiến

Khi bài thơ muốn nghỉ ngơi để thiên tâm định tính
lại bị những người không có một chút hiểu biết nào
về thơ nhưng giỏi tài tọc mạch

cứ thấy vẫn điệu thanh thoát tao nhã là sờ soạn hôn
hít bết bồng thậm chí chốn phòng riêng còn vùi hoa
dập liễu bằng những động tác yêu cuồng bạo

Người đời cứ tưởng bài thơ hãnh diện được người
yêu thơ nâng niu chiều chuộng đâu biết nỗi khổ đứt
ruột của nàng
khi phải chung đụng với những kẻ phàm phu
trong những tiệc rượu cứ nôn mửa vào thơ
một người xướng lên cả bọn a dua tăn mần vầy vò
sờ mó ve vuốt

thậm chí những chỗ mụn nhọt lở lõm mà bài thơ
muốn giấu
họ cũng moi ra hả hê hiếp đáp
thật là một nỗi bi thương thống thiết oan khuất ngàn đời
từ cổ chí kim không văn nhân tài tử nào thấu được

Người ta khóc tủi cho hồng nhan bạc phận
không ai thương xót đồng cảm với những bài thơ
nổi tiếng không được siêu sinh
Bài thơ chỉ còn ngược mặt lên trời xanh cất lên tiếng
kêu trầm thống

Bi kịch ngàn đời của những bài thơ nổi tiếng mà cho
tới hôm nay chưa ai giải thoát
bên ngoài cái hào quang vây bọc là nỗi trầm luân
muôn đời muôn kiếp không tan

Ta đọc bài thơ thương người miên trường mệnh bạc
viết khúc ai bi
mong các nàng thơ hiểu thấu lòng ta mà siêu sinh
tịnh độ

Mạ quán

Trước quây chung chậu mạ non
Người ta muốn tưới quán phố
Khách đây thừa của lấm tiền
Chỉ thiếu mầm xanh cố thổ

Mạ non đói khát hương quê
Chưa tàn đêm vui đã héo
Sáng mai thành rác vĩa hè
Đang tâm kẻ giày người xéo

Bấy lâu quen hơi cày cấy
Bây chừ gần gụi phấn son
Dập diu khách khứa cao sang
Sao lá mạ hoài run rẩy...

Người ta cứng yêu là vậy
Chung cao thỏa thích ngắm nhìn
Nách rể không buồn sinh nở
Cứ trườn ra phía trắng lên

Người cấy mạ non vào phố
Lòng nào giữ được bình yên

Tổng tập màu sương riêng rớt

Em tình nương cũ xì em tình nhờn mới rọi em nào
cũng nói đợi mà nỏ thấy em đâu yêu mới giập bã
trầu đòi đâm đơn li dị tình mới tới chớn thủy đã
phải nôn ra rồi thời gian thì cứ trôi tóc thềm xanh
trở lại mà xanh sao được nữa nhuộm ự, nhuộm sao đành!

Ra rả tình rất xanh mà héo khô tàn úa
tình em thì lẩn lữa anh cạn ước mơ rồi
lấy gì cho bén nữa trời thì mưa vẫn rơi mình không
vầy một cuộc rụng rớt những chùm xanh anh quay
lại nhìn anh vết thương chưa kín miệng

Chán nhìn chim én liệng lại khao khát mùa xuân
được yêu mà nổi mừng buồn như ngày thi hỏng
chưa bị té chổng gọng cứ ngỡ mình còn ngon
lấy những phút lâm bồn thay cho ngày hấp hối

Anh chất chồng tội lỗi yêu và phụ cũng nhiều
từng bị người xô điêu từng cho người té bửa

Mai không ai về nữa mình đổ hết cau trầu uống sạch
rượu trong bầu không thềm chừa một giọt
thể thôi không nín thắt cứ khóc ngắt cười vang
làm chi có đá vàng mà keo sơn cho mệ

Viết ba dòng chấm hết ngổ ngó khổng mây trời
và nhung nhớ khơi khơi nhớ ai mình nỏ biết những
mối tình bất diệt biết có hay là không
em là kiến là ong anh là chim là bướm còn xiu xiu
hơi hướm anh nặn ra mối tình để mai mốt chúng
mình ngổ lim rim thụ hưởng mặc những cơn gió
chướng thổi tung tóe tàn tro anh xây ổ tò vò chúng
mình quỳ đắp điểm và thần nhiên đậy điệm phụng
hiến một nhờn tình không thềm cả để dành chơi yêu
cho tàn mạt

Mốt mai mình xiêu lạc xin hãy nhớ về nhau
em tình nương bạc màu em tình nhờn cũ rích kể cả
em bồ bịch cũng còn một chút yêu anh vẫn nhớ em
nhiều đọc thơ anh rồi biết thơ vẫn về bất diệt thơ hài
hước khát khao không sến súa gì đâu em khỏi nghĩ
nát nhàu tình anh luôn chơn thiệt

Giọt

Không phải giọt giọt rơi nào cũng đều ngấm trong nhau
giọt chảy không gian ngấm vào mây trắng
giọt chảy thời gian âm trầm thình lặng
không đủ lực ngấm vào em dù mòn ngã ba đường

Giọt đầu đời búp măng non thấp thoáng hơi sương
giọt nửa đời tre tơ cánh cung rướn bật
giọt cuối đời mấp mem bờ vực
giọt anh giọt em giọt trốn giọt tìm

Không phải giọt giọt rơi nào cũng đều thấm vào đêm
giọt mơ hồ mặt chất
giọt chảy ngược vào trong
giọt trào dâng quặn thắt
giọt tưởng cho em
giọt nhớ cho làng

Tiếng ếch nhái kêu uôm uôm giọt giọt giọt bàng hoàng
ky bo cả đời góp không đầy một cơn vung tay hào sảng
nếu không liêu minh tạm vay hữu hạn
lấy gì trả hết đa mang!

Cầm một giọt cuối cùng chẳng biết động hay tan
chần chừ không dốc cạn
đã biết giọt giọt rơi nào cũng về vô hạn
sao còn cột trời bi hoan?

Công bố về quê

Ngày xưa cha công con chơi
Chân con lúc lắc miệng cười ríu ran
Quanh co mấy khúc đường làng
Cha con mình công thời gian xa dần

Bây chừ công bố trên lưng
Là con công cả núi rừng cha ơi
Ước chi nghe tiếng cha cười
Ngâm nga cái giọng ầu ơi ồm ồm

Mãi đi chưa thấy cánh buồm
Con xao nhãng việc sớm hôm cha già
Bố lo cơm áo người ta
Giấu con gánh chịu điều ngoa một mình

Nâng niu còn chút lung linh
Cha cho con hưởng chút tình từ thân
Cho con công bố một lần...
Ngày mai. Đất cát chiếm phần đón đưa

Rừng chiều muối vạt lau thưa
Có người gói ghém nắng mưa công về

Về Hội An

Khoảng vào sông hỏi nhánh rong
Dạt bao rồi mới chịu ròng đáy sâu
Xa xăm nhớ quá ngõ Cầu
Bước về phố hẹp lau nhau giữa đường

Cầm tay em khẽ rồi buông
Trái tim chai đổ hồi chuông vụng về

Khách bên trời cứ như mê
Săm soi tìm chút hồn quê cũng vì...
Sông Hoài chảy đến tràn ly
Và em mới rưng ...xuân thì tối nay

Anh lêu bêu riết cả ngày
Chỉ ứng hun nụ thơm ngay bữa đầu

Em con gái đến bao lâu
Anh con trai đến bạc đầu con trai

Say rồi biết tỉnh là sai
Lặng thình nghe gái sông Hoài tắm khuya

Quận sóng Thu Bồn

Anh đã lặn xuống đáy Thu Bồn chưa
mà biết sông sâu
hay cả đời chỉ lo mình mắc cạn
ngày giả lả với thị thành hào nhoáng
đêm trùm chẵn nhớ thắm

Mỗi cút... tìm chỉ quần rêu rong
gió Cửa Đợi xui mái đầu chớm bạc
cơn lũ cuối mùa quái ác
muốn gửi chiếc lá rừng mà đánh thức
cả trường giang

Bùn non tắm táp mùa màng
nuôi lớn ước mơ thành nghĩa sĩ
khuôn mặt mẹ, cha nhìn chưa thật kỹ
hồn còn lo gom bọt sóng Thu Bồn

Sông ta giàu câu hát hò khoan
bến đò cũ chia tay người ước hẹn
ngày tiễn biệt sông ngập ngừng e thẹn
sao người lên xe là gió réo sóng gấm?

Có những chiều bụi dính cứng châu thân
nhảy ùm xuống, sóng cứ vào rách nát
ngửa mặt đón gió mùa xưa thất bát
người về ghen đấng mắt cong vênh

Anh lặn xuống đáy Thu Bồn chưa
mà biết nước sông lên?
cụm bè tím trôi xuôi về biển lớn
cha và mẹ đã thành mây buổi sớm
che dùm con cơn quận sóng Thu Bồn

Phụ Lục

ĐỌC THƠ NGUYỄN HÀN CHUNG

LUÂN HOÁN (Canada)

“Anh là thi sĩ, thơ hay, thơ đúng nghĩa của nó. Nếu cần thêm, tôi xin nói: Cảm ơn Nguyễn Hàn Chung không có hoặc bỏ ý định tiếp cận những cánh cửa thi ca thế giới. Anh ở lại cùng vắn vè (nói theo kiểu châm biếm của những người học theo cách tân) hoặc vắn điệu (theo nhóm thủ cựu, cũng ăn theo người xưa). Tân kỳ hay thơ có vắn điệu là hình thức cả. Không đồng dạng, đồng phục trong nhóm này, thì cũng ở bầu, ở ống trong nhóm khác. Cái cần là ghi nhận cuộc sống với tài nghệ riêng, Và phương thức ghi nhận cần có người khác đồng tình thưởng ngoạn. Tạo đường lối mới hay học theo đường lối mới, không phải đá phá cái cũ để đi lên, kiểu nhóm Sáng Tạo một thời cũng có giai đoạn đầu áp dụng. Hướng dẫn sự thưởng ngoạn của tôi (nói theo kiểu toà án) đương nhiên không thiếu sự sai lệch. Tất cả tùy theo bạn đọc cảm nhận trực tiếp cùng tác phẩm.

Mời cùng đọc thơ Tản Thân của Nguyễn Hàn Chung, để biết sự tận thần của anh khi viết ra sao. Và cũng để xem mình sẽ tận thần như thế nào khi đọc lục bát của anh.” Thơ NHC là sự giao hoan giữa bút pháp hiện thực và siêu thực đặt trong ngữ cảnh tình yêu đầy mê đắm và khắc khoải. Giọng thơ tình của nhà thơ cuốn người đọc vào thế giới hoan lạc nhưng lạ ở chỗ không mang đến một niềm yêu trọn vẹn mà dày vò khiến càng đọc người càng bị hút vào một cái giếng sâu đang thiếu một hơi thở của sự điều hòa, cân bằng đủ cho một tình yêu đẹp. Đó là chỉ mới nói đến nét phong cách nghệ thuật mang dấu ấn của một nhà phù thủy có biệt tài điều khiển âm thanh hợp tác với ngôn từ để khơi gợi cảm xúc và tư duy về tình yêu, cuộc sống và những quan niệm về diện mạo của văn chương hiện đại mang tính lý luận cao thông qua cái vỏ tình yêu...lạ và độc đáo”

✍ LƯƠNG THƯ TRUNG (Hoa Kỳ)

“Dù có giấu kỹ những suy tưởng của mình về trời đất về thể thái nhân tình thì cái chất trữ tình trong máu huyết ông, cái nổi dằn vặt trong hồn ông vẫn còn đó một cách nguyên vẹn khó phai lợt... trong khắp cùng các trang thơ Nguyễn Hàn Chung, dường như không có những câu thơ tả tình, tả cảnh như hồi thời tiền chiến trái lại, chúng ta sẽ thấy đâu đâu cũng đều vắng vắng vọng lại những trần trở về nỗi mình, về nỗi người của những đối tượng rất gần, rất thực qua những cảnh đời không trơn tru, suôn sẻ chút nào; nó cứ như lúc nào cũng bất như ý với đời với người và cả với chính mình! Với tấm lòng thi sĩ sống với thể nhân và yêu đời thương người, Nguyễn Hàn Chung luôn cất tiếng thơ như tiếng kêu réo gọi giữa muôn trùng gió bụi cho những cảnh đời mà ông tình cờ đã gặp, đã biết, hoặc đã nghe như một thứ gì thiêng liêng lắm của người chìm đắm trong chữ nghĩa như ông phải có bốn phận nói giùm cho mọi cảnh, mọi người... Thêm nữa ông cũng hấp thụ cái khí chất dân xứ Quảng Nam của ông, nơi cái đất nổi tiếng là nhân kiệt, rồi lại còn thêm chìm đắm trong ý nghĩ của Cao Chu Thần “Nhập thể hữu văn chương - Đào danh hà sở mộ”

Thế cho nên, trong vòng hơn mấy chục năm qua ông đã cắm cúi viết, cắm cúi in sách và ông miệt mài “đi con đường không giống ai của mình”!

“Thi phẩm “Lục Bát Tản Thân” của Nguyễn Hàn Chung viết nhiều về các khía cạnh hiện thực của xã hội. Từ tình yêu thời a còng (@), cảnh vật đất nước, đạo đức con người xuống dốc một cách thảm hại... mà thực tế cho thấy trong mấy nghìn năm lập quốc, chưa bao giờ thực trạng xã hội, con người lại sa đọa đến mức như vậy. Dĩ nhiên, như tên gọi, tất cả mấy trăm bài thơ của họ Nguyễn đều được dựng trên cốt lõi trào phúng, giễu nhại của tinh thần Việt Nam. Ngay bản thân ông, cũng được tác giả đem lên trang giấy, soi rọi một cách tận tình, không ngần ngại...”

“Bài “Về thời, lục bát” mở vào tác phẩm của Nguyễn Hàn Chung, đã như lời “Tự bạch”, cho toàn thể thi phẩm:

*“... Từ ngày anh biết đau thơ
Đã xông vào cõi bơ vơ lắm lần
Từng quay lưng với mái tranh
Đi tìm lửa đáy biển xanh rã rời
Về đem lục bát ra phơi
Có em đang cắp nón chờ đợi nhau
Anh từng chiết giải thâm sâu
Chiều quê vẫn sống sờ câu “chiều chiều...”*

Bước sâu vào nội dung sau đây, người đọc sẽ thường gặp những câu thơ như:

*“Về nghe tiếng cát làng đằm
Vẫn là kiếp kiếp ngư dân mỗi mòn
Về làm chi nữa các ôn
Chỉ nghe sóng vỗ bãi buồn điều linh...”*
(Trích “Một chiều về thăm lại phá Tam Giang”)

“Nguyễn Hàn Chung viết nhiều thơ tự do, thơ lục bát, tân hình thức. Sở thích và tài năng của anh là ở sự pha trộn các giọng điệu khác nhau: hài hước và trữ tình, đùa cợt và phê phán. Anh viết thơ thời sự, thơ thể sự, nhưng thơ tình nhiều hơn. Loại thơ sau cùng tập trung vào mối quan hệ thường ngày giữa người đàn ông và phụ nữ, vợ và chồng, giọng bốn cọt, chữ bình dân, nhưng ý tứ sâu xa, hoặc lắt léo, hoặc cả hai.

Nguyễn Hàn Chung sống qua thời kì chiến tranh ở miền Nam, sau năm 1975, anh dạy học và viết văn, chứng kiến nhiều cảnh đời ngang trái. Anh gắn gũi với đời sống của người bình dân trong nước lẫn hải ngoại; những kinh nghiệm ấy, lối nói ấy thể hiện trong văn chương của anh, và đó là một thành công đặc biệt...”

“Trong những thời đại khó khăn, tuyệt vọng, ngôn ngữ cũng cần một thứ tuyệt vọng mới, sự phá chấp, một thứ lục bát tản thân theo như cách nói của Nguyễn Hàn Chung. Anh cố gắng nổi loạn trong thơ, nhưng sự nổi loạn ấy khá hiền lành, hạn chế trong những quan hệ cá nhân, quan hệ nam nữ. Tôi nghĩ rằng nếu anh phát triển năng lực ấy vào các chủ đề khác, chúng ta sẽ được đọc những tác phẩm lạ hơn nữa. Thơ anh giàu tính địa phương, lối nói miền Trung, nhưng sự quan tâm của anh là dân tộc và phổ quát. Nỗi buồn trong thơ Nguyễn Hàn Chung khó nhận ra nhưng ngấm ngấm sâu xa giữa các hàng chữ, đôi khi hiện ra như sự giận dữ, đôi khi than vãn, và theo tôi trong những bài thành công hơn cả, chất khí khái tâm sự trong thể hành

ngày trước. Tôi thích cách anh viết về những gặp gỡ đời thường, tình cảm hàng ngày, nhẹ nhõm, châm biếm nhưng không cay đắng. Trong những nhà thơ cùng thế hệ, ở hải ngoại và trong nước, Nguyễn Hàn Chung là một trường hợp như vậy, bên dưới một vẻ ngoài giao thiệp cởi mở và khá rộng, làm thơ liên tu bất tận trên mạng và trên báo chí, anh lặng lẽ đơn độc đi con đường của mình, dũng cảm thăm dò khả năng của chữ, cười cợt nhưng say đắm, hoang đường và nghiêm khắc, ngày càng làm ngạc nhiên những người đọc trung thành và yêu mến của anh. Tôi nghĩ rằng Nguyễn Hàn Chung thực sự là một tiếng nói mới, tài năng, những năm gần đây, và tin rằng anh đang góp phần làm mới thơ Việt Nam.”

✍ HỒ ĐÌNH NGHIÊM (Canada)

“Tác giả nhà thơ ấy, thời gian gần đây “mê hoặc rất lâu” trên hầu hết diễn đàn văn chương hải ngoại, “Chẳng phải hình như đâu”, người đọc đã quen thuộc tên tuổi Nguyễn Hàn Chung, vị sứ giả mang duy một nhiệm vụ: Phóng khoáng trao gửi ra giữa đời vồn vện một chữ Tình, sau khi nhìn ngắm Tình qua nhiều góc cạnh kèm với chút thật thà, chút bông lơn, chút trào phúng mà đa phần là rút ruột răn đe, kể đến chúm mũi chúm lái vào như kiểu ngày mai đã tận thế. Trong nước kêu bằng “chơi không khoan nhượng” hoặc “ăn chơi không sợ mưa rơi”. Chữ Tình dường như muôn đời thích “chăn gối” với thể thơ lục bát. Và nhà thơ Nguyễn Hàn Chung đã vừa đích thân đứng ra se duyên cho anh Sáu Tản chung đôi với chị Tám Thần”

✍ NGUYỄN NGỌC HẠNH (Đà Nẵng)

“Trong khi nhiều người cùng thời với anh đã bỏ cuộc chơi thì anh lại dấn đuổi lao tới như ngày đầu mới làm thơ. Thời trai trẻ qua rồi, những câu thơ một thời cam chịu số phận hẩm hiu. Nó trôi dạt và thiếu nương tựa. Không ít người buông tay!”

“Khi năm mươi tuổi, Nguyễn Hàn Chung vẫn còn “tìm tôi trong bóng”. Bóng nhưng là hình, là một nửa che khuất mà ít ai nhìn nhận. Anh đã phát hiện ra cái nửa ấy của mình: “Nửa đi là mất, nửa rồi... Nửa về tâm, một nửa vùi trong đau”, để rồi “cửa vò xé âm ba tận hiển, có chiếc lá nửa vàng cố giữ nửa kia xanh”. (Trước xuân)

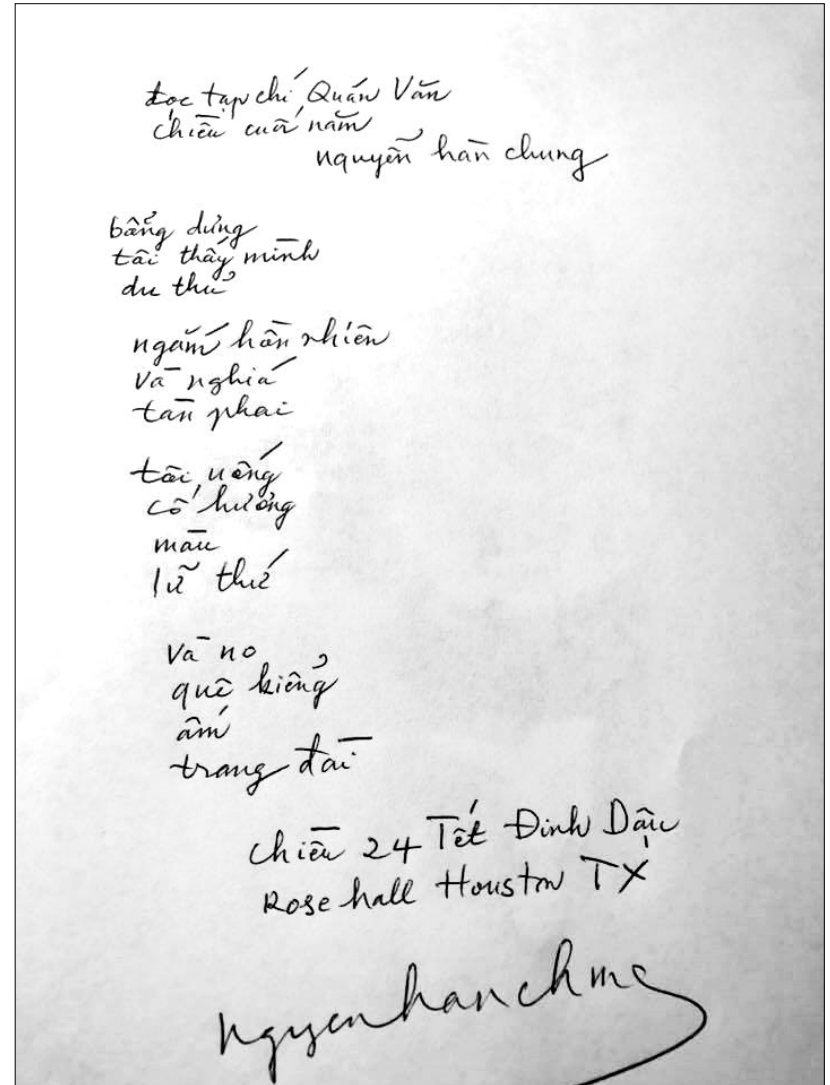
Đấy cũng là cái đã qua và cái sắp qua thôi. Thơ của Nguyễn Hàn Chung xa xưa và của bây giờ vẫn là những ray rứt muôn thuở về những oan trái, về nỗi đau âm ỉ kiếp người. Anh làm cho nhiều người ngạc nhiên là anh tự bút phá chính mình để được là mình một cách khác hơn, mới mẻ hơn.”

✍ VŨ HOÀNG THU (California)

“Nguyễn Hàn Chung viết đủ thể loại từ ngũ ngôn, thất ngôn qua đến lục bát, tự do, tôi nghe từng triều sóng động, khi êm ái, khi nhọn vót chon von và vượt trội là sự phiêu dạt hồn nhiên trong thơ Nguyễn Hàn Chung. Từ ngữ có lúc hàn lâm bình sinh thông suốt, khi thì thuần phác diễn dã như nhiên. Người đọc bắt gặp tính trào phúng châm chọc giễu nhại trong thơ ông về những trớ trêu, phù phiếm của cuộc phù du nhưng ta có thể thấy phía sau những bài thơ ấy hiển lộ một kinh nghiệm sống sâu sắc, thâm trầm đầy tố chất nhân hậu và bao dung. Lại có lúc mang tính cách “vui thôi mà” của Bùi Giáng, nhẹ tênh và đặc biệt của những nhà thơ từ xứ Ngũ Phụng Tể Phi thật đáng yêu thích.”

☞ SẤU MÃ - PHAN HUY DŨNG (Đại Học Vinh)

"Nguyễn Hàn Chung thường xuyên thực hiện một cuộc đối chiếu ngầm giữa họ với chính bản thân và với lớp nhà thơ thuộc thế hệ đã thành danh hoặc đàn anh như mình. Đối chiếu không phải để bắt bẻ, để cao giọng, mà để tự rút ra những kinh nghiệm cần thiết mong làm mới thơ theo tạng chất riêng và tùy vào khả năng mình có được. Nhận xét cũng là để học hỏi, vì đường thơ vô tận, ai có thể tự thị được ở lĩnh vực hay vùng không gian đặc thù này. Điều vừa nói có thể được chứng thực qua chính sáng tác của Nguyễn Hàn Chung, nhất là ở mảng lục bát tản thân. Tôi hiểu ông làm thơ nhiều không phải do rỗi về thời gian, mà do những thúc đẩy từ bên trong của một người thiết tha với chữ (nghề giáo, nghề thơ đều phải làm việc với chữ cả), mong được cùng chữ tươi trẻ lại mỗi ngày, giữa cuộc đời nói phù du thì cũng phù du thật, nhưng vẫn đáng sống, dù có lắm điều khiến ta phải phiền não, trăn trở."

Mục lục

Con chữ	05	Bài đồng ca riêng	25
Nói hộ phù du	05	Quên ư, không thể thừa nàng	26
Ký ức xanh	06	Độc thoại chữ	27
Có và không	07	Rượu ca	28
Khát	08	Thi sĩ và chuyện lên giường	29
Em cài khuy áo lại đi	09	Dắt người cũ thăm người xưa	30
Dị bản hỏi	10	Gọi mình, gọi người	31
Làm thơ và múa dao	13	Đánh cờ một mình	32
Không còn	14	Tôi đi, tôi về	33
Đêm vỡ	16	Trò chuyện với bàn tay	34
Đếm	17	Hồ Tịnh Tâm 1969	35
Nghiệp dĩ	18	Hồ Tịnh Tâm 2016	36
Ngày em trăm tuổi	19	Về quê nhất định...	37
Hoa còn	20	Dự cảm rời	38
Về thăm nhà cũ	20	Tiếng bướm	40
Ngắm lan hồ điệp tím	20	Tình lữ	43
Ngoại	21	Khuyên cháu gái	44
Em là một thùng thư	22	Cái đàn ông	46
Phía biển vẫn còn ai	24	Lá & ngón	48
		Một tiếng chiều	48
		Canh lòng thả	48
		Khúc quê	49
		Gió mù sương	50
		Ký ức sông	50
		Lăn	51
		Ổ cắm	51
		Ảo thiệt!	51
		Cái không của mình	52
		Lạc	52

Mưa khuya	52	Hộp mặt lớp	72
Khoảnh khắc	53	Ngày lạc xứ	73
Ngày nào?	53	Đi tìm cái tôi đã mất	74
Bệnh tâm phải đạo	53	Thống tay vào chợ	75
Tình ái	54	Tạ người quở trách	75
Trộn mật	55	Nhìn xa	75
Nghe kinh	55	Dấu vân tay	75
Mỹ rất buồn	55	Cuối chiều thăm Huế	76
Tiền	56	Chàng trai già Quảng Nam	78
Đôi mắt	56	Chiều mưa viễn xứ	79
Giọt khỏa thân	56	Bánh tương	80
Cuối năm ăn cá một mình	57	Nhớ nhứt mưa thôi	82
Chải tóc	58	Nói cùng con	84
Rót	58	Mua nhà mới ở phố	87
Thăm nhà người cũ	58	Thu tưởng	88
Tình yêu đích thực?	59	Sáng cảm	90
Hội chứng thơ	59	Với tháp Bằng An	92
Triết lý vật	60	Tiêu Phong và A Tử	94
Van em	60	Cuối đông	95
Đừng trách Mị Châu	60	Huyền hoặc	96
Thất bát	61	Tặng em em tặng	98
Đêm nghe cú kêu	61	Chắc chi	99
Tóc dài rơi trên gối	61	Tặng khan	100
Lỗi nhịp	61	Bánh bèo già lửa	102
Hình cũ trong album	62	Bữa thất tình luận đàn bà	103
Khúc quần	64	Những người già nhớ mẹ	104
Nghe tin người cũ yếu tim	67	Tôi là một cái ví?	105
Bí ẩn tháng Giêng	68	Chuông nguyện mù sương	106
Tôi đơn phương ly hôn	70	Trang đài sáu mươi	109

Đó cũng là một đại bi kịch	110	Tự biết	141
Cổ nhân tình	112	Nhớ làng	141
Rối nùi với chạp	113	Sóng sông	142
Em và rượu	114	Giữ	143
Thất đờm	115	Nghĩ về đàn...	143
Léo hánh cô liêu	116	Buồn lạnh tiếng	143
Nhận kết quả soi tim	117	Mắt ngôn âm	144
Ngoại và cố	118	Ma & Phật	144
Mượn	120	Thú tội của một bị cáo	144
Con đường đạ đạo	121	Tủ sách nhà nàng	145
Đáy sóng	122	Tội gì?	145
Nghịch cảm	124	Anh đừng ngáng chân em nữa	146
Trò chuyện côi âm	125	Năm bài Haiku	147
Với một em lai Bắc kỳ	126	Mùa thu mây	148
Giỗ cha đất khách	128	Lưu linh về xứ	149
Đơn giản nhất	129	Mặt mộc	150
Nghe lá khuya rơi trong sân chùa Tịnh Luật	130	Ngày Hội An lên xưa	151
Tôi ơi, đừng khát	132	Tôi không có mối tình nào vụn vặt	152
Độ nàng đi đùng độ ta	135	Xứ xang	154
Một phút trái tim đòi mót chữ	136	Trả em cánh cửa	156
Ăn quán sang nhớ mẹ	137	Ra tư trời vẫn lạnh	158
Giữ thơm	137	Tôi đi tôi ở tôi về	159
Tánh Việt	137	Tên anh xăm bên trái	160
Giỗ một thi sĩ	138	Sự hấp dẫn của đàn bà	161
Thất tán	138	Chiều Florida	162
Khất thực	138	Khúc véo von không dành cho người trẻ tuổi	163
Gọi giấc cánh đồng	139	Ngậm	164
Ban sơ	140	Trước mộ người học trò cũ	166
Hỏi minh mông	141	Biết	167

Bolero cho mây	168	Khoảng lặng	205
Đòi trả nụ hôn	169	Quy cố hương	206
Ba la yết đế	170	Mùa thu phải gió mà không biết	208
Chiều viếng chùa sư nữ	173	Ai cũng bị cháy	209
Bạc Xanh	174	Tự bạch	210
Nếu yêu nhau họ biết	175	Tách khuya	211
Chuốt mây	176	Yêu gái Bắc	212
Góc cạnh	178	Ranh chữ	214
Lên núi cao	179	Giết tận một bài thơ	216
Không yêu tôi nhưng em lại...	180	Mạ quán	219
Hiến tặng	182	Tổng tập màu sương riêng rớt	220
Độc thơ em	183	Giọt	222
Anh nhớ Sài Gòn anh không nhớ em!	184	Cống bố về quê	224
Giả dụ làm sư	185	Về Hội An	225
Tiếng gọi	186	Quận sóng Thu Bồn	226
Vai tôi buồn đã nắn gân	187		
Rượu giang hồ	188	Phụ lục	
Lạc lòng	190	Độc thơ Nguyễn Hàn Chung	229
Mưu sát	191	- LUÂN HOÁN	229
Muối cá chuẩn	192	- LƯƠNG THƯ TRUNG	231
Bi kịch một người	193	- DU TỬ LÊ	232
Thơ ngày rất cũ vẫn còn ngày thơ	194	- NGUYỄN ĐỨC TÙNG	233
Yêu người khác đạo	195	- HỒ ĐÌNH NGHIÊM	235
Mùa mộng thường	196	- NGUYỄN NGỌC HẠNH	236
Phép thử	198	- VŨ HOÀNG THƯ	237
Màu cuối	200	- SÁU MÃ - PHAN HUY DŨNG	238
Gió mồ côi	201		
Nàng thơ	202		
Chị đừng đẹp nữa được không	204		

MÀU SƯƠNG RIÊNG RỚT

Thơ tuyển

NGUYỄN HÀN CHUNG

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội

Tel & Fax: 024.38222135

E-mail: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn

<http://nxbhoinhavan.com>

Chi nhánh miền Nam

371/16 Hai Bà Trưng - Q3 - TP. HCM

Tel & Fax: 028.38297915

Email: nxbhvn.saigon@gmail.com

Chi nhánh miền Trung & Tây Nguyên

65 Nguyễn Thị Định - Q. Sơn Trà - Đà Nẵng

Tel: 0236.3849 516

Email: nxbhvn.mientrungtaynguyen@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập

NGUYỄN QUANG THIẾU

Biên tập: Hồ Sĩ Bình

Trình bày: Lê Hoàng Quý

Bìa: Văn Sáng

Tranh minh họa: Đặng Tiến

Sửa bản in: Nguyễn Ngọc Hạnh

In 500 cuốn; khổ 14,5 x 22 cm, tại Công ty CP In và Dịch vụ Đà Nẵng

Địa chỉ: Số 420 Lê Duẩn, TP. Đà Nẵng

Số xác nhận ĐKXB: 2929-2023/CXBIPH/18-83/HNV

Số quyết định xuất bản: 1102/QĐ-NXBHNV, ngày 30/8/2023

Mã ISBN (dạng số): 978-604-473-743-0

In xong và nộp lưu chiểu tháng 10 năm 2023.